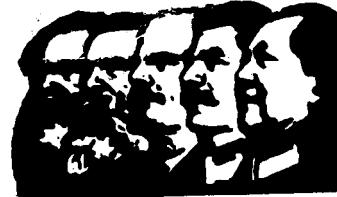




NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωδείτε!



“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννήσει το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΓΕΝΑΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 296 ΔΡΧ. 200

**Οχι στη βρώμικη ταχτική των αναβολών
Να αθωωθούν οι έξι της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό
Όλοι στο Εφετείο της Αθήνας, Τετάρτη 14 Γενάρη**

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Για μια ακόμη φορά η ένταση στο Αιγαίο, με κύρια ευθύνη της ελληνικής πλευράς, καθώς και των μη εξαιρετέων ελληνικών ΜΜΕ, φτάνει στα ύψη και θυμίζει ψυχροπολεμική περίοδο.

TO FIR, ΟΙ NOTAM ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ

Η υπόθεση ξεκίνησε με την ανακοίνωση μιας συνηθισμένης αυτήν την περίοδο τούρκικης στρατιωτικής άσκησης στο Αιγαίο, όπως άλλωστε συχνά συμβαίνει και με την ελληνική πλευρά στη διάρκεια του χειμώνα. Η Τουρκία, όπως είναι υποχρεωμένη από τον κανονισμό του ICAO, του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας, απέστειλε έγκαιρα (στις 18 Δεκέμβρη) στην ελληνική Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας κατάλογο με τις ημερομηνίες και τις περιοχές όπου είχε την πρόθεση να διεξαγάγει την άσκηση, ώστε η ΥΠΑ, ως υπεύθυνη για τον έλεγχο του FIR Αθηνών, να εκδώσει τη σχετική NOTAM (πρόκειται για μια αναγγελία προς τα πολιτικά αεροπλάνα με την οποία δεσμεύεται ο εναέριος χώρος στις συγκεκριμένες περιοχές της άσκησης και σε ορισμένα πόδια ύψος, ώστε να μην προκληθεί κάποιο ατύχημα). Να σημειώσουμε εδώ παρενθετικά πως η αποστολή από τις τουρκικές αρχές των στοιχείων της άσκησης στην ΥΠΑ, για να εκδώσει αυτή με τη σειρά της τη NOTAM, δείχνει πως η Τουρκία αναγνωρίζει το FIR Αθηνών.

Η ελληνική ΥΠΑ, σε έναν τραγέλαφο ανευθυνότητας, άργησε τόσο πολύ (με βάση τα διεθνώς ισχύοντα και τους κανονισμούς, θα έπρεπε να εκδώσει NOTAM προς τον ICAO το αργότερο εφτά μέρες πριν από την πρώτη μέρα διε-

ξαγωγής της άσκησης, κάτι που τελικά δε συνέβη), που οι Τούρκοι εξέδωσαν δικό τους σήμα στο οποίο αναγράφονταν οι περιοχές της άσκησης και οι ημερομηνίες διεξαγωγής τους. Όταν κάποια στιγμή η ΥΠΑ φιλοτιμήθηκε να εκδώσει τη δική της NOTAM, προέβαλε αντιρήσεις σε ορισμένες περιοχές όπου, με βάση το διάταγμα του 1931 που ορίζει ως εθνικό εναέριο χώρο τα 10 ναυτικά μίλια, θεωρούσε ότι οι Τούρκοι δεν είχαν δικαίωμα να πραγματοποιήσουν άσκηση με αεροπλάνα.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά ανάμεσα στις υπηρεσίες των δύο χωρών άρχισε, όπως συνηθίζεται εδώ και αρκετά χρόνια, ένας χαρτοπόλεμος που αφορούσε τις δεσμευμένες περιοχές. Οι Τούρκοι έ-

καναν πίσω σε ορισμένες περιπτώσεις εξαιρώντας συγκεκριμένες περιοχές, όπως μια περιοχή κάτω από την Ικαρία στην οποία περιλαμβανόταν η βραχονησίδα Μελαντιού. Ακόμη απέσυραν το σχέδιό τους να χρησιμοποιήσουν την περιοχή της Λήμνου και μετατόπισαν την άσκηση λίγο βορειότερα (βλ. σχετικά Ελευθεροποιία, 2 και 4 Γενάρη 1998).

ΟΙ “ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ” ΠΕΡΙΟΧΕΣ

Το πρόβλημα για την ελληνική πλευρά εντοπίζόταν πλέον σε τρεις περιοχές: α) Στην περιοχή 4 (ανάμεσα σε Χίο και Σκύρο), όπου και η βραχονησίδα Καλόγεροι, που βρίσκεται νοτιοανατολι-

κά της Σκύρου μέσα στα 10 μίλια. β) Στην περιοχή 5, που σε μερικά της σημεία εφάπτεται του πεδίου βολής Άνδρου, που βρίσκεται σε απόσταση 20 μιλίων ανατολικά της Άνδρου (άρα είναι εκτός του εναέριου χώρου ακόμα και των 10 μιλίων) και γ) στην περιοχή 6 (νότια της Ικαρίας).

Τα ελληνικά ΜΜΕ, δείχνοντας για άλλη μια φορά την πιο αισχρή πλευρά τους, αυτήν του πιο βρώμικου και φανατισμένου σοβινισμού, άρχισαν πριν ακόμη από τα Χριστούγεννα να πολιορκούν τον κόσμο με ανακοινώσεις πολεμικού χαρακτήρα κάνοντας λόγο για πρωτοφανή άσκηση μεγάλης χρονικής διάρκειας, ότι για πρώτη φορά δεσμεύεται τέτοιο εύρος ελληνικού εναέριου χώρου κτλ.

Ουδέν ψευδέστερον. Διαβάζουμε από το Βήμα (4 Γενάρη 1998): «Οι επιτελείς του Πενταγώνου παρακολουθούν ψύχραψιοι την κατάσταση. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που οι Τούρκοι δεσμεύουν τόσο πολλές περιοχές στο Αιγαίο, άσχετα αν τελικά τις χρησιμοποιούν όλες ή όχι. Το μόνο που ξένισε κάπως τους επιτελείς είναι ότι οι γείτονες έχουν αναγγείλει μια μεγάλης κλίμακας αεροναυτική άσκηση, μια φάση της οποίας συμπίπτει με την κοινή άσκηση Τουρκίας-Ισραήλ-ΗΠΑ, χωρίς να την εντάξουν σε κάποιες από τις μεγάλες ασκήσεις τους». Το μόνο δηλαδή που πείραξε τους ελληνες επιτελείς είναι αυτό α- συνέχεια στη σελ. 8

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΑΡΤΑ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΦΤΗΝΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ Πολιτικά δικαιώματα στους εγκατεστημένους μετανάστες

Άρχισε η διαδικασία για τις πράσινες κάρτες των ξένων εργατών, δηλαδή η διαδικασία για τη νομιμοποίηση των εργασιακών τους σχέσεων. Αυτή η νομιμοποίηση παρόλο που έχει σήμερα ένα ασυνεπή, δηλαδή προσωρινό και πολύ ασταθή χαρακτήρα είναι θετική. Η ΟΑΚΚΕ έχει πάντα υποστηρίξει αυτή τη νομιμοποίηση σαν μια αναγκαία προϋπόθεση για την εξίσωση των όρων εργασίας και των μεροκάματων ανάμεσα στους έλληνες και ξένους εργάτες.

Όμως αυτή η αναγκαία προϋπόθεση δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα οδηγήσει και στην εξίσω-

ση αυτών των όρων, δεν σημαίνει δηλαδή ότι μόλις νομιμοποιηθεί η εργασία των μεταναστών οι εργοδότες θα τους αμείψουν με τους ίδιους όρους με τους οποίους αμείβουν τους έλληνες εργάτες. Επομένως θα παραμείνει η μεγάλη πληγή των βαθειών αντιθέσεων ανάμεσα στους έλληνες και ξένους εργάτες και αυτές οι αντιθέσεις, που ήδη προσεγγίζουν ένα εκρηκτικό σημείο, θα συνεχίσουν να δυναμώνουν επικίνδυνα.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΞΙΣΩΣΗ
Για να υπάρχει πραγματική εξί-

σησωση για τον απλό λόγο ότι νέοι εργάτες από τον τρίτο κόσμο θα μπαίνουν διαρκώς στην αγορά εργασίας. Αυτό θα γίνεται επειδή το θέλουν οι σαμποταριστές προβοκάτορες που τους εισάγουν επίτηδες για να ανατινάξουν την ενότητα των εργατών και να αποχτήσουν τις συμπάθειες των άθλιων μικρών και μεγάλων εργοδοτών.

Ο άλλος δρόμος είναι το μέσο μεροκάματο να διαμορφωθεί σχετικά ψηλά, δηλαδή στο ύψος του-

συνέχεια στη σελ. 2

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΑΡΤΑ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΦΤΗΝΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ Πολιτικά δικαιώματα στους εγκατεστημένους μετανάστες

συνέχεια από τη σελ. 1

λάχιστον του ελληνικού μεροκάματου που κατοχυρώνεται από τις συλλογικές συμβάσεις. Όταν εδώ μιλάμε για ελληνικό μεροκάματο δεν αναφερόμαστε στο καθαρό, αλλά στο μεροκάματο που προκύπτει όταν προσθέσει κανείς στο καθαρό μεροκάματο τα ποσά που αντιστοιχούν στην περιθαλψή, τη σύνταξη (κύρια και επικουρική) και τα δώρα του εργάτη. Αυτά τα ποσά πολύ χοντρικά αντιστοιχούν στις εργατικές και εργοδοτικές εισφορές που σήμερα σχεδόν είναι ίδες με ένα ακόμα μεροκάματο. Εννοείται ότι όταν μιλάμε για ελληνικό μεροκάματο που έχει κατοχυρωθεί με τις συλλογικές συμβάσεις πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτό μοιραία έχει κινηθεί πολύ πιο κάτω από την προηγούμενη μέση τιμή του. Αυτό έχει συμβεί ακριβώς επειδή έχει πιεστεί πολύ στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων από τις προδοσίες των εργατοπατέρων και από τη φτηνή εισαγόμενη εργατική δύναμη. Οι εισαγωγείς αυτής της εργατικής δύναμης ισχυρίζονται όλο αυτό τον καιρό ότι οι ξένοι εργάτες δουλεύουν σε δουλειές στις οποίες δεν δουλεύουν έλληνες οπότε δεν επιδρούν στο μέσο μεροκάματο. Αυτό εκτός του ότι είναι μεγάλο ψέμα (όλοι ξέρουμε ότι παντού όπου δουλευαν έλληνες εργάτες, δηλαδή και στις πιο βαρειές και κακοπληρωμένες δουλειές, εκτοπίστηκαν από τους σχεδόν απλήρωτους ξένους εργάτες) είναι και η θεωρητική θεμελίωση του ρατσισμού, ότι δηλαδή υπάρχουν ειδικές δουλειές για έλληνες και ειδικές δουλειές για ξένους εργάτες.

Αυτός λοιπόν ο δεύτερος δρόμος, της εξίσωσης του μεροκάματου προς τα πάνω, είναι ο μόνος που δεν θα παροξύνει τον ήδη βαθύ ενδοταξικό ανταγωνισμό, που δεν θα προκαλέσει δηλαδή το μίσος, τη βία και τον ρατσισμό στους εργάτες και σε όλο το λαό.

Για να ακολουθηθεί αυτός ο δρόμος θα πρέπει η ελληνική εργατική τάξη και οι ξένοι εργάτες, ιδιαίτερα εκείνοι που έχουν ήδη κατακτήσει τα κατοχυρωμένα εργατικά δικαιώματα να εξηγήσουν στους ξένους κακοπληρωμένους εργάτες ότι είναι επιβεβλημένο και για τους ίδιους να παλέψουν όλοι μαζί για να επιβληθούν τα κατακτημένα δικαιώματα.

Σε αυτό το σημείο οι ταξικά και πολιτικά καθυστερημένοι ξένοι εργάτες και οι συνειδητά αντεργάτες προστάτες της σημερινής κατάστασης του "άνισου μεροκάματου" αντιτείνουν τα εξής: Αν οι εργάτες ζητήσουν την εξίσωση όλων των μεροκάματων και γενικά των εργατικών δικαιωμάτων στο ύψος των επίσημων κατοχυρωμένων καταχτήσεων τότε οι ξένοι κακοπληρωμένοι εργάτες δεν θα προσλαμβάνονται, θα απολύθουν και θα φύγουν από την Ελ-

λάδα.

Αυτό το επιχείρημα όμως σημαίνει από μόνο του ότι οι ξένοι εργάτες βρίσκονται στην Ελλάδα μόνο και μόνο επειδή σπάνε τις ως τα τώρα καταχτήσεις του ελληνικού εργατικού και δημοκρατικού κινήματος. Οι συνειδητοί ξένοι εργάτες δεν είναι λοιπόν ποτέ δυνατό να χρησιμοποιήσουν ένα τέτοιο επιχείρημα και κανείς συνειδητός εργάτης δεν μπορεί και δεν πρέπει να το δεχτεί.

ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ

Το πραγματικό ζήτημα λοιπόν που μπαίνει από εκεί και πέρα είναι τούτο: Τι θα κάνουν οι συνειδητοί εργάτες ανεξάρτητα από εθνικότητα, "αρχαιότητα" στη χώρα μας, και μισθολογικού καθεστώτος για να κάνουν όσο το δυνατό πιο ανώδυνη για τους ξένους εργάτες, δηλαδή όσο το δυνατό πιο ενιαία για όλους τους εργάτες την πάλη για την εξίσωση του μεροκάματου.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι γι' αυτό που δύοι εξαρτιούνται από το πολιτικό επίπεδο και το βαθμό της οργάνωσης του συνειδητού ταξικού κινήματος.

Κατ' αρχήν θα πρέπει να γραφούν οπωσδήποτε στα σημερινά συνδικάτα ή να οργανωθούν (εκεί που δεν υπάρχουν συνδικάτα) και σε όλους τους κλάδους όπου υπάρχουν κατοχυρωμένα εργατικά δικαιώματα δύοι οι εργάτες έλληνες και ξένοι, που απόδεχονται την ενιαία πάλη για την κατοχυρωση για όλους τους εργάτες των επίσημων κατακτημένων δικαιωμάτων. Αυτή η ενιαία οργάνωση θα απαιτεί από τους εργοδότες του αγροτικού προλεταριάτου. Αυτή η εργοδοσία επέβαλε στο τέλος και τον απλήρωτο, σχεδόν δουλοπάροικο Αλβανό εργάτη γης ο οποίος γέννησε ένα τεράστιο ταξικό μίσος στους παλιότερους εργάτες γης, ιδιαίτερα τους τσιγγάνους. Είχαμε ήδη πολλά κρούσματα βίας την εποχή του μεγάλου αλβανικού κύματος (Κριεκούκι, Κιούρκα κ.λπ.) ενώ και σήμερα το μίσος είναι έντονο και φτάνει ως το φόνο ακόμα και ανάμεσα σε ομάδες αλβανών εργατών γης.

Εδώ είναι τόσο άγρια η κατάσταση της εκμετάλλευσης όστε χρειάζεται επέμβαση των συνειδητών εργατών και δημοκρατών του χωριού και της πόλης για να οργανώσουν και να βοηθήσουν να αυτοοργανωθούν οι αλβανοί εργάτες γης, για να μπούν σ' αυτή τη διαδικασία οι παλιοί ντόπιοι παραμερισμένοι εργάτες γης, και να κατοχυρωθούν ανθρώπινοι όροι δουλειάς και εργασίας ανώτεροι οπωσδήποτε από τους σημερινούς ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι μερικές μικρομεσαίες εκμετάλλευσης θα σταματήσουν με την πράσινη κάρτα όλοι οι εργάτες που πραγματικά ως τα σήμερα δουλεύουν στη χώρα. Η πράσινη κάρτα είναι προϋπόθεση για την εξίσωση του μεροκάματου. Γιατί δίχως μια στοιχειώδη νομιμοποίηση της παρουσίας των ξένων εργατών στην Ελλάδα και δίχως την αποδέσμευσή τους από το συγκεκριμένο εργοδότη που ως τα σήμερα μπορούσε να τον καταδώσει, να μην τον πληρώσει κ.λπ., δίχως δηλαδή την κατάργηση κάθε δουλοπαροικιακής σχέσης, και δίχως την κατοχυρωση του ελεύθερου εργάτη (με την έννοια του ανθρώπου που ελεύθερα πουλάει την εργατική του δύναμη) δεν μπορούμε να μιλάμε για εξίσωση προς τα πάνω των εργατικών δικαιωμάτων στη χώρα μας. Ακόμα η πράσινη κάρτα είναι μια πολύ καλή μέθοδος για να αποκιμασθεί με κάποια επιτυχία στη

Ζώνη του Περάματος αλλά για το ζήτημα κυρίως της ανεργίας). Δεύτερο: Η υποχρέωση του κράτους να επιδοτεί την εργασία των ξένων εργατών μέχρι ενός αριθμού και ενός ύψους σε κάθε κλάδο.

Τέτοια οργάνωση πρέπει περισσότερο να γίνει σε εκείνους τους κλάδους όπου οι εργάτες είναι κυρίως, ή καλύτερα αποκλειστικά, ξένοι και κακοπληρωμένοι. Αυτή είναι η περίπτωση των εργατών γης (που είναι Αλβανοί). Σε αυτά τα σύγχρονα κάτεργα η εργοδοσία είναι συνήθως η πλούσια και μεσαία αγροτιά που είναι απέραντη στον αριθμό. Πριν δηλαδή την άγρια εκμετάλλευση των Αλβανών, υπήρχε εδώ η εκμετάλλευση των Πολωνών και άλλων ξένων εργατών, των φτωχών τουριστών κ.λπ., και πιο κλασσικά των τσιγγάνων, των γυναικών, των φτωχών από τις ορεινές περιοχές. Στην υπαίθρο δεν στάθηκε ποτέ συνδικαλισμός εργατών γης εξ αιτίας του ότι η νεοδεξιά των ΠΑΣΟΚ, ψευτοΚΚΕ αντλούσε πάντα τον πολιτικό στρατό της από την πλούσια και μεσαία αγροτιά, δηλαδή τους βασικούς εργοδότες του αγροτικού προλεταριάτου. Αυτή η εργοδοσία επέβαλε στο τέλος και τον απλήρωτο, σχεδόν δουλοπάροικο Αλβανό εργάτη γης ο οποίος γέννησε ένα τεράστιο ταξικό μίσος στους παλιότερους εργάτες γης, ιδιαίτερα τους τσιγγάνους. Είχαμε ήδη πολλά κρούσματα βίας την εποχή του μεγάλου αλβανικού κύματος (Κριεκούκι, Κιούρκα κ.λπ.) ενώ και σήμερα το μίσος είναι έντονο και φτάνει ως το φόνο ακόμα και ανάμεσα σε ομάδες αλβανών εργατών γης.

Εδώ είναι τόσο άγρια η κατάσταση της εκμετάλλευσης όστε χρειάζεται επέμβαση των συνειδητών εργατών και δημοκρατών του χωριού και της πόλης για να οργανώσουν και να βοηθήσουν να αυτοοργανωθούν οι αλβανοί εργάτες γης, για να μπούν σ' αυτή τη διαδικασία οι παλιοί ντόπιοι παραμερισμένοι εργάτες γης, και να κατοχυρωθούν ανθρώπινοι όροι δουλειάς και εργασίας ανώτεροι οπωσδήποτε από τους σημερινούς ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι μερικές μικρομεσαίες εκμετάλλευσης θα σταματήσουν με την πράσινη κάρτα όλοι οι εργάτες που πραγματικά ως τα σήμερα δουλεύουν στη χώρα. Η πράσινη κάρτα είναι προϋπόθεση για την εξίσωση του μεροκάματου. Γιατί δίχως μια στοιχειώδη νομιμοποίηση της παρουσίας των ξένων εργατών στην Ελλάδα και δίχως την αποδέσμευσή τους από το συγκεκριμένο εργοδότη που ως τα σήμερα μπορούσε να τον καταδώσει, να μην τον πληρώσει κ.λπ., δίχως δηλαδή την κατάργηση κάθε δουλοπαροικιακής σχέσης, και δίχως την κατοχυρωση του ελεύθερου εργάτη (με την έννοια του ανθρώπου που ελεύθερα πουλάει την εργατική του δύναμη) δεν μπορούμε να μιλάμε για εξίσωση προς τα πάνω των εργατικών δικαιωμάτων στη χώρα μας. Ακόμα η πράσινη κάρτα είναι μια πολύ καλή μέθοδος για να αποκιμασθεί με κάποια επιτυχία στη

τελέσουν γενικές αρχές συνδικαλιστικής δράσης. Μιλάμε ασφαλώς για ένα τιτάνιο έργο που θα πρέπει να το αναλάβει ένα νέο πολιτικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Στο βάθος ζυμώνουμε μια γραμμή για τη νέα αυτή εποχή, την εποχή της σοσιαλφασιστικής βαρβαρότητας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ

Οι ψευτοαριστεροί προστάτες της “δουλοχητησίας” και υπερασπιστές της διάσπασης των εργατών αντιπροβάλλονταν στη λογική του εργατικού κινήματος ψεύτικα γεγονότα και κυρίως το “γεγονός” ότι και οι έλληνες έχουν κάνει μετανάστες κυρίως στη Γερμανία και πρέπει να αγκαλιάζουν τους μετανάστες.

Πρέπει να τελειώσουμε με αυτή την απάτη. Οι μεταπολεμικοί έλληνες μετανάστες δεν μπήκαν παράνομα στην αγορά εργασίας γιατί η εργατική τάξη αυτών των χωρών, ακόμα και η αστική τάξη που κατάλαβε από τη δικιά της πικρή πείρα τι σημαίνει ρατσισμός και ναζισμός, απαίτησαν η χρησιμοποίηση της ξένης εργατικής δύναμης να γίνει με τους όρους των καταχήσεων της χώρας που υποδέχεται τους μετανάστες. Αν οι έλληνες, οι ιταλοί, οι τούρκοι, οι πολωνοί, σπάγανε τα γερμανικά μεροκάματα θα βρίσκανε απέναντι τους σύσσωμη την γερμανική εργατική τάξη.

Ήδη όταν επιχειρήθηκε αυτή τη δεκαετία σπάσιμο του μεροκάματου μέσω των ξένων εργατών στους οικοδόμους, οι εργάτες της οικοδόμης της Γερμανίας αντιστάθηκαν και το γερμανικό κράτος αναγκάστηκε να επιβάλει τις πιο αυστηρές κυρώσεις για τους εργολάβους που σπάνε την κλαδική συλλογική σύμβαση των οικοδόμων. Οι έλληνες εργάτες πρέπει λοιπόν οπωδήποτε να αγκαλιάζουν τους μετανάστες εργάτες που είναι ταξικά τους αδέλφια, αλλά δεν πρέπει να αγκαλιάζουν κανένα εξαθλιωμένο στρατό της εργοδοσίας που έρχεται για να φέρει τη φτώχεια, τη διάσπαση και τον κανιβαλισμό. Η πολιτική μας λοιπόν πρέπει να είναι: ενσωμάτωση - ενότητα των εργατών που έχουν μπει στην Ελλάδα, όχι στους νέους στρατούς για το σπάσιμο του μεροκάματου και τη διάσπαση των εργατών.

Η παροχή της πράσινης κάρτας πρέπει να υπηρετήσει αυτή την πολιτική και όχι την αντίθετη, εκείνη δηλαδή των ψευτοαριστερών υπερασπιστών της διάσπασης. Εκεί που κρίνεται εύκολα ποιός θέλει την πράσινη κάρτα για την ενσωμάτωση και την ενότητα και ποιός την θέλει για την διάσπαση είναι το ζήτημα των πολιτικών δικαιωμάτων. Εμείς που ζητάμε την πράσινη κάρτα για την ενότητα απαιτούμε παράλληλα με αυτή να δοθούν και πλήρη πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους εργάτες που έχουν αποδειγμένα εγκατασταθεί στη χώρα για ένα εύλογο χρονικό διάστημα και δεν ζουν ευκαιριακά. Αντίθετα οι επικεφαλής της “προστασίας” και της διάσπασης, δηλαδή οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ θέλουν την εύκολη και ασταθή πράσινη κάρτα αλλά καθόλου τη μόνιμη πράσινη κάρτα και τα πολιτικά δικαιώματα.

Όμως το βαθύ και το μεγάλο το αληθινά αντιρατσιστικό είναι το αίτημα για τα πολιτικά δικαιώματα. Γιατί ο αληθινός ρατσισμός στην Ελλάδα είναι ο εθνορατσισμός που η κύρια μορφή του είναι η ομοιογένεια του ελληνικού πληθυσμού και το απαραβίαστο του ελληνικού αίματος.

ΤΟΝΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΥΡΔΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ο ελληνικός σοβινισμός και το τουρκοφαγικό μέτωπο, με δυό λόγια σχεδόν οι πάντες κάνουν την τελευταία βδομάδα μεγάλη φασαρία με τους Κούρδους μετανάστες στην Ιταλία. Αυτοί βγάζουν υστερικές κραυγές κάθε φορά που νιώθουν ότι η τουρκοφαγία τους βρίσκει οπαδούς στο εξωτερικό. Μόνο τότε αποκτάνε ηθικό κι αρχίζουν να καμαρώνουν μπροστά στο λαό μας που τόσο άγρια εξαπατούν στα “εθνικά” ζητήματα. Γιατί όλο τον άλλο καιρό φωνάζουν μεν στο εσωτερικό της χώρας με τις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες που ελέγχουν, αλλά έξω κάθονται μουτρωμένοι και σε μια γωνιά, σαν κομπλεξικοί και κακορίζικοι γιατί κανένας δεν πάρνει στα σοβαρά τους ισχυρισμούς τους κι ούτε συμμερίζεται τις απαίτησεις τους.

Τώρα λοιπόν ήταν πολύ χαρούμενοι γιατί βγήκαν οι Γερμανοί και πιο πολύ οι Ιταλοί και είπαν ότι για το κύμα των παράνομων κούρδων προσφύγων φταίει η Τουρκία. Αμέσως ο Πάγκαλος, ο Κρανιδιώτης, ο Ρωμαίος και βέβαια πιο δυνατά οι κνίτες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ άρχισαν με θράσος να λένε ότι το πρόβλημα είναι πολιτικό και να ζητάνε πολιτικά μέτρα κατά της Τουρκίας.

Μόλις όμως ο πρώτος κουρνιαχτός κατακάθισε σηκωθήκαν στην Ευρώπη κι άλλες φωνές και είπαν ότι δεν είναι από την Τουρκία που έρχεται το τελευταίο κύμα των Κούρδων, αλλά από το Ιράκ. Άλλωστε από την πρώτη στιγμή στον έγκυρο ευρωπαϊκό

τύπο γράφτηκε όλη η αλήθεια, δηλαδή ότι το τελευταίο κύμα βγαίνει από τον κουρδικό εμφύλιο στο βόρειο Ιράκ όπου μαίνονται οι μάχες ανάμεσα στο Δημοκρατικό Κόμμα (του Μπαρζανί) και το Πατριωτικό (του Ταλαμπανί). Το δεύτερο κόμμα είναι το ρωσόφιλο που τώρα ζει και αναπτύσσεται χάρη στην πολιτική και στρατιωτική ενίσχυση και κάλυψη που του δίνουν οι ισλαμοφασίστες του Ιράν. Ο Ταλαμπανί ζεκίνησε την επίθεσή του στο πιο ριζωμένο στον κουρδικό πληθυσμό δημοκρατικό κόμμα πριν ένα χρόνο και ακολούθησε την προσφιλή ταχική της εικασθάρισης των μη υπάκουων πληθυσμών. Έτσι το βόρειο Ιράκ γέμισε πρόσφυγες που τώρα πλέουν με σαπιοκάραβα, που τους εξασφαλίζουν τούρκοι λαθρέμποροι, προς την Ευρώπη.

Τώρα αυτά είναι καθαρά στην Ευρώπη και εκτός από τους γενικά αυνπόληπτους έλληνες σοβινιστές βγαίνουν εκτεθειμένοι και οι Ιταλοί. Αλλά αν προσέξει κανείς δεν πρόκειται για τους Ιταλούς γενικά, αλλά για τους Ιταλούς σοσιαλφασίστες. Το θόρυβο ενάντια στην Τουρκία τον ξεκίνησε ο Ιταλός Υπ. Εσωτερικών που είναι το πρώην γηγετικό στέλεχος του Κ.Κ Ιταλίας Ναπολιτάνο καθώς και ο φιλικός προς το ΚΚΙ πρωθυπουργός Πρόντι. Ο Ναπολιτάνο έκανε το εξής προβοκατόρικο για να ερεθίσει τους Ευρωπαίους και πιο πολύ τους Γερμανούς ενάντια στην Τουρκία: έδωσε στους Ιρακινούς Κούρδους αδειες προσωρινού πολιτικού

σύλου ώστε να μπορέσουν αυτοί μέσω Ιταλίας να κατευθυνθούν ανενόχλητα στη Γερμανία. Λέμε ανενόχλητα γιατί τώρα δεν υπάρχουν έλεγχοι λόγω Σένγκεν στο δρόμο Ιταλίας - Γερμανίας. Η Γερμανία έγινε έξαλη γιατί δεν αντέχει νέο κύμα προσφύγων και τα έβαλε αρχικά με την Τουρκία. Μετά όμως άρχισε να εντοπίζει το πρόβλημα στην ιταλική κυβέρνηση. Σε αυτό βοήθησε και το ιταλικό υπουργείο Εξωτερικών με επικεφαλής τον Ντίνι στο οποίο κυριαρχεί ακόμα η προοδευτική -ευρωπαϊκή γραμμή της ιταλικής αστικής τάξης. Ο Ντίνι έχει καταλάβει ότι ο εξοστρακισμός της Τουρκίας, που επιθυμούσαν να είχαν στεριώσει εθνοφασιστικά κινήματα στις δύο χώρες, ιδιαίτερα δεν θα είχε στεριώσει ένα καθαρά χιτλερικό κίνημα σαν το ΠΡΚ. Αυτό είναι που προγματοποιεί, παντού όπου μπορεί, τη χειρότερη εθνοεκαθάριση σε βάρος των τούρκων αμάχων, αυτό είναι που στηρίζεται στο συριακό φασισμό, ενώ στη χώρα μας συνεργάζεται με τους χειρότερους εθνοφασιστές και νεοναζί.

Πραγματικά πρέπει να σταματήσουν το συντομότερο οι δικοί μας εμπρηστές και επεμβασίες να φωνάζουν για τους Κούρδους στην Τουρκία. Προϋπόθεση για την ανάπτυξη ενός δημοκρατικού κινήματος των Κούρδων της Τουρκίας είναι η καταδίκη του ΠΡΚ και του τούρκικου εθνοφασισμού. Εκείνο που τρέμουν και οι δύο τελευταίοι είναι η προσέγγιση της Τουρκίας με την Ευρώπη. Άλλα αυτός που πρωτοστατεί στην απομάκρυνση της Τουρκίας από την Ευρώπη δεν είναι άλλος από τους έλληνες τουρκοφάγους. Ας σταματήσουν λοιπόν να μιλάνε.

ΟΙ NAZI ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Η αποκάλυψη του περιοδικού “Ντερ Σπίγκελ” για την ύπαρξη ναζιστών μέσα στο γερμανικό στρατό και ιδιαίτερα την ομιλία ενός γνωστού ναζιστή σε γερμανούς αξιωματικούς έδωσε στους έλληνες αντιευρωπαίους και τους οππορτουνιστές την πραγματικότητα που ζητούσαν. Αυτή λέει ότι κέντρο του νεοναζισμού είναι η Ευρώπη και πιο πολύ η Γερμανία.

Με τη διαφορά ότι αυτή η πραγματικότητα του οππορτουνισμού είναι η αντιστροφή της. Γιατί η αποκάλυψη αυτή οδήγησε στην άμεση απομάκρυνση των ναζί από τον γερμανό υπουργό Άμυνας. Γιατί η γερμανική αστυνομία κυνηγάει συνέχεια τους ναζιστές πάνω σ' ένα ολόκληρο νομικό υπόβαθρο που υπάρχει για να τους βγάζει εκτός νόμου.

Το κυριότερο όμως είναι ότι η πολιτική βάση του ναζισμού βρίσκεται στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Μέσα από τις πρώην κομματικές οργανώσεις βάσης των ψευτοκομμουνιστών που μεταμορφώθηκαν σε

ναζιστές. Οι πολιτικές τους ιδέες χτυπάνε πάντα τον ίδιο στόχο: την Ενωμένη Ευρώπη, τη Δύση και τον παρακμασένο πολιτισμό της και βρίσκουν ότι η φυλετική καθαρότητα έχει διατηρηθεί μόνο στη Ρωσία στην οποία αναφέρονται σαν παγκόσμιο κέντρο τους. Είναι στην πρώην Ανατολική Γερμανία που οι ναζιστές μιλάνε για “εθνικά απελευθερωμένες ζώνες” (Ριζοσπάστης, 28/12/97).

Αντίθετα στην Ελλάδα παρά τις αποκαλύψεις αντιφαστιστών δημοσιογράφων, οι ναζί παραμένουν στη νομιμότητα και την προστασία που τους δίνουν όλα τα πολιτικά κόμματα και το αστικό κράτος. Αυτή είναι και η διαφορά με τη Γερμανία. Εκεί η αστική τάξη και το κράτος της, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κυνηγάνε και φυλακίζουν τους ναζιστές.

ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΙΑΚΟΒΛΕΦ

Η πτώση του ουκρανικού αεροπλάνου Γιάκοβλεφ-42 και ο τραγικός θάνατος των εβδομήντα περίπου επιβατών του, έφερε στο φως το ζήτημα των ελλείψεων του αεροδρομίου “Μακεδονία” και συγκεκριμένα την έλλειψη ραντάρ προσέγγισης. Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας είχαμε γράψει ότι το έγκλημα αυτό το χρεώνεται το “λαϊκό κίνημα” της περιοχής, και συγκεκριμένα οι πέντε κοινότητες που με επικεφαλή την κοινότητα της Περαίας και σημαία τους την “προστασία του περιβάλλοντος” εμπόδισαν μέχρι σήμερα την εγκατάσταση του ραντάρ.

Από την έρευνα που έχει γίνει μέχρι αυτή τη στιγμή για τα αίτια της πτώσης, έχει προκύψει ότι το αεροπλάνο έπεσε πρώτον επειδή η παλαιότητα του δεν εξασφάλιζε ασφαλή πτήση και δεύτερο γιατί δεν υπήρχε ραντάρ προσέγγισης στο αεροδρόμιο “Μακεδονία” για να καθοδηγήσει τον πιλότο. Θυμίζουμε εδώ ότι αποτελεί υποχρέωση ενός διεθνούς αεροδρομίου όπως αυτό της Θεσσαλονίκης να έχει ραντάρ προσέγγισης.

Μετά την πτώση σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ βγήκε να κατηγορήσει την κυβέρνηση γιατί δεν έχει οργάνωση και γιατί έχει αγοράσει ραντάρ όχι μόνο για το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης, αλλά και για τα αεροδρόμια Ηρακλείου και Ρόδου και βρίσκονται όλα στις αποθήκες. Ζήτησε την παραίτηση του υπουργού Μεταφορών Μαντέλη για ανικανότητα. Οι βουλευτές της Ν.Δ. κατέθεσαν μηνυτήρια αναφορά κατά παντός αρμοδίου στελέχους του **κρατικού μηχανισμού**. Η Ν.Δ. προτίθεται να ζητήσει τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής. Το ψευτοΚΚΕ θύμωσε επίσης πολύ γι' αυτή την τρομερή αμέλεια από το ελληνικού κράτους. Και όλοι μαζί συμφώνησαν ότι αυτό το κράτος έτσι όπως εκφράστηκε μέσα από το Μαντέλη προσπάθησε να ρίξει τις ευθύνες της στους “αγνούς και ανυποψίαστους” πολίτες της κοινότητας Περαίας που αγωνίζονται ενάντια στο ραντάρ γιατί απειλείται, όπως ισχυρίζονται οι ίδιοι, η υγεία τους.

Προσπάθησαν να παρουσιάσουν τον “αγώνα” των κατοίκων της Περαίας σαν ένα δίκαιο αγώνα στον οποίο πά-

τησε το κράτος για να δικαιολογήσει την ανικανότητά του. Στη δικιά τους ανάλυση και προπαγάνδα δεν υπάρχει πουθένα η βία αυτού του αγώνα. Η αλήθεια είναι ότι στην περίπτωση της εγκατάστασης του ραντάρ της Θεσσαλονίκης, είχαμε ένα καθόλα σοσιαλφασιστικό κίνημα που με πρόσχημα την οικολογία εμπόδισε τη νέα τεχνολογία να εφαρμοστεί και να λειτουργήσει στο αεροδρόμιο, όπως θα έπρεπε. Έτσι το κράτος προχώρησε στην επίταξη που διέταξε ο Μαντέλης και στην οποία υποτάχτηκε ο Λαλιώτης. Και τώρα όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ λέει: “Επιτέλους επίταξη” και “Να μπουν τα ραντάρ”. Έτσι ο ηθικός αυτούργος αφήνει ακάλυπτα τα όργανα του και “νίπτει τας χείρας του” σα νέος Πόντιος Πιλάτος. Όταν όλος ο λαός καταδικάζει το αίμα, ο σοσιαλφασισμός υποχωρεί, γιατί όπως κάθε φασισμός είναι δυνατός μόνο όταν η δημαρχία του κρατάει το λαό αδρανή στα εγκλήματα του.

Οι φασίστες με τα οικολογικά προσωπεία έμειναν στη μοναξιά τους. Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ τους εγκατέλειψε, αλλά δεν τους κατάγγειλε. Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ δεν καταγγέλει ποτέ ένα “λαϊκό κίνημα”. Είναι χαρακτηριστικό το επιχείρημα της Ν.Δ. στη Βουλή: “εσείς δεν υποχωρήσατε στις διαμαρτυρίες εναντίον του Καποδίστρια, και σας εμπόδισαν οι διαμαρτυρίες της κοινότητας της Περαίας;”. Ο αντι-Καποδίστριας είναι ένα “λαϊκό κίνημα”, η αντίσταση στα ραντάρ είναι ένα “λαϊκό κίνημα”. Απλά σ' αυτή την περίπτωση ο σοσιαλφασισμός έκαψε το χαρτί του.

Οι πραγματικοί δημοκράτες πρέπει κάθε στιγμή να δείχνουν σαν εγκληματίες τον κοινοτάρχη της Περαίας και το δημοτικό συμβούλιο του Ηρακλείου. Πρέπει να απαιτούν την επέμβαση του εισαγγελέα εναντίον τους. Πρέπει να καταγγέλουν αυτό το φασισμό που εμφανίζεται σαν εκφραστής της “λαϊκής θέλησης” και είναι ακριβώς η “λαϊκή θέληση” που αυτός αγνοεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην τηλεόραση η πλειοψηφία των κατοίκων των “θιγόμενων περιοχών” τοποθετείται υπέρ της εγκατάστασης του ραντάρ. Είναι οι μειοψηφικές σοσιαλφασιστικές κλίκες που εμποδίζουν την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της χώρας. Είναι τα πλοκάμια του σοσιαλφασισμού που πρέπει να τσακίζονται για να διασωθεί η δημοκρατία στη χώρα μας.

Το ίδιο έγινε και με το δημοτικό συμβούλιο Ηρακλεί-

ου. Ούτε εκεί εγκατέλειψαν τον “αγώνα” και αποφάσισαν με 11 ψήφους κατά, 4 υπέρ και 3 λευκά να απορρίψει τη σχετική πρόταση του δημάρχου Γιάννη Πατεράκη για την εγκατάσταση του ραντάρ στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου.

Έτσι το κράτος προχώρησε στην επίταξη που διέταξε ο Μαντέλης και στην οποία υποτάχτηκε ο Λαλιώτης. Και τώρα όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ λέει: “Επιτέλους επίταξη” και “Να μπουν τα ραντάρ”. Έτσι ο ηθικός αυτούργος αφήνει ακάλυπτα τα όργανα του και “νίπτει τας χείρας του” σα νέος Πόντιος Πιλάτος. Όταν όλος ο λαός καταδικάζει το αίμα, ο σοσιαλφασισμός υποχωρεί, γιατί όπως κάθε φασισμός είναι δυνατός μόνο όταν η δημαρχία του κρατάει το λαό αδρανή στα εγκλήματα του.

Οι φασίστες με τα οικολογικά προσωπεία έμειναν στη μοναξιά τους. Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ τους εγκατέλειψε, αλλά δεν τους κατάγγειλε. Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ δεν καταγγέλει ποτέ ένα “λαϊκό κίνημα”. Είναι χαρακτηριστικό το επιχείρημα της Ν.Δ. στη Βουλή: “εσείς δεν υποχωρήσατε στις διαμαρτυρίες εναντίον του Καποδίστρια, και σας εμπόδισαν οι διαμαρτυρίες της Περαίας;”. Ο αντι-Καποδίστριας είναι ένα “λαϊκό κίνημα”, η αντίσταση στα ραντάρ είναι ένα “λαϊκό κίνημα”. Απλά σ' αυτή την περίπτωση ο σοσιαλφασισμός έκαψε το χαρτί του.

Οι πραγματικοί δημοκράτες πρέπει κάθε στιγμή να δείχνουν σαν εγκληματίες τον κοινοτάρχη της Περαίας και το δημοτικό συμβούλιο του Ηρακλείου. Πρέπει να απαιτούν την επέμβαση του εισαγγελέα εναντίον τους. Πρέπει να καταγγέλουν αυτό το φασισμό που εμφανίζεται σαν εκφραστής της “λαϊκής θέλησης” και είναι ακριβώς η “λαϊκή θέληση” που αυτός αγνοεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην τηλεόραση η πλειοψηφία των κατοίκων των “θιγόμενων περιοχών” τοποθετείται υπέρ της εγκατάστασης του ραντάρ. Είναι οι μειοψηφικές σοσιαλφασιστικές κλίκες που εμποδίζουν την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της χώρας. Είναι τα πλοκάμια του σοσιαλφασισμού που πρέπει να τσακίζονται για να διασωθεί η δημοκρατία στη χώρα μας.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΣΤΗΝ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ”

Δημοσιεύουμε την απάντηση που έστειλαν στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ οι εκπρόσωποι στη συνδιάσκεψη του Τέτοβο, από το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ, το Σύλλογο Επιστημόνων της Τούρκικης μειονότητας και την ΟΑΚΚΕ, σχετικά με το άρθρο του Τ. Διαμαντή που γράφτηκε στην ίδια εφημερίδα πριν 15 μέρες. Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής αναφερθήκαμε αναλυτικά στο χαραχτήρα αυτού του άρθρου.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ δημοσίευσε το παρακάτω γράμμα μαζί με την απάντηση του Διαμαντή. Είναι φανέρω ότι ο Διαμαντής αναδιπλώθηκε κάτω από το συντριπτικό βάρος της απόφασης του Τέτοβο. Τώρα, όσον αφορά το “αυτονότητο” στο οποίο αναφέρεται ο Διαμαντής θέλουμε να πούμε πως τίποτα δεν είναι «αυτονότητο» σε μια χώρα που οι αρχές του διεθνούς δικαίου μπαίνουν στην προκρούστεια κλίνη του εθνικιστικού παροξύσμου.

Το γράμμα προς την Ελευθεροτυπία έχει ως εξής:

«Κύριε Διευθυντά,

“Ο κουφός δεν ακούει αλλά φαντάζεται και κατασκευάζει” λέει μια τουρκική παροιμία, που θα ταιριάζει για τον χαρακτηρισμό του άρθρου του Τάκη Διαμαντή που δημοσιεύθηκε στο φύλλο της 17/12/97. Άλλο όμως να είσαι “κουφός” και άλλο να παριστάνεις τον “κουφό”.

Η επιμονή του συντάκτη να προσπαθεί όλα γύρω απότην εν λόγω διάσκεψη να τα προσαρμόσει στις ανάγκες των ψυχροπολεμικών αντιπαραθέσεων με τα γειτονιά κράτη δεν είναι βέβαια ούτε πρωτόπτυπη ούτε ασυνήθιστη. Από όντα σημείο και μετά όμως καταντάει ασυνηθίστως κακόπιστη και διαστρεβλωτική, όταν ούτε λίγο ούτε πολύ η όλη διάσκεψη παρουσιάζεται ως μία “τουρκοσκοπιανή συνωμοσία”, ότι τάχα υπήρχε τουρκική χρηματοδότηση, ότι τάχα η διάσκεψη έγινε κακλεισμένων των θυρών κ.λ.π.

Οι παρακάτω υπογράφοντες που συμμετείχαμε από την Ελλάδα στη συνάντηση του Τέτοβο διαψεύδουμε κατηγορηματικά τις σχετικές αναφορές του αρθρογράφου.

Έχουμε κάθε λόγο να υποστηρίξουμε ότι ο αρθρογράφος σκόπιμα αποσιώπησε τις αποφάσεις που λήφθηκαν στη διάσκεψη της Πόποβα Σάπκα πάνω από το Τέτοβο, είναι γνωστή και εξάλλου, όπως είναι επίσης γνωστό, αποτελεί πάγια τακτική σε παρόμοιες συναντήσεις. Αυτές όμως αποτελούν αυτονότητες αρχές του διεθνούς δικαίου, άρα η μη ανα

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΜΟ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο άρθρο, για το ζήτημα της δυνατότητας της νίκης του σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα. Υπερασπιζόμενοι αυτή την βασική θεωρία του Λενινισμού, θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σε αυτό το άρθρο, πάνω στα συγκεκριμένα ζητήματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ που ο τροτσκισμός βάζει, για να υπερασπίσει την θέση, πως ποτέ δεν οικοδομήθηκε σοσιαλισμός στη χώρα του Λένιν και του Στάλιν.

Και σε αυτό το άρθρο, θα χρησιμοποιήσουμε σαν βάση για την κριτική μας το γνωστό άρθρο του ΠΡΙΝ, στο οποίο αναφερθήκαμε και στο προηγούμενο φύλλο μας.

Σε αυτό λοιπόν το άρθρο το NAP αντλώντας την θεωρία του και τις πηγές του από τον τροτσκισμό, μιλάει για την συγκρότηση μιας “κρατικής αστικής τάξης” γύρω στα 1922, η οποία αναπτύσσεται από την περίοδο κιόλας του πολεμικού κομμουνισμού, δυναμώνει τρομαχτικά στην περίοδο της Νέας Οικονομικής Πολιτικής (ΝΕΠ), ηγεμονεύει το 1928-30 με την εκβιομηχάνηση και την κολλεχτιβοποίηση και η οποία στη δεκαετία του 30 εδραιώνει και παγιώνει την ταξική της κυριαρχία.

Πριν απαντήσουμε πάνω στα ζητήματα της οικοδόμησης σε κάθε μια από αυτές τις περιόδους, θα θέλαμε σαν γενική παρατήρηση να πούμε, πως το NAP όπως και όλος ο τροτσκισμός χτυπώντας την γραμμή του Λένιν και του Στάλιν για την οικοδόμηση, δεν μπαίνουν στο κόπο, πέρα από την αποσπασματική κριτική, να πουν την δικιά τους άποψη για το πιά ήταν η σωστή γραμμή στην κάθε μια συγκεκριμένη περίοδο. Γιατί κάθε προχώρημα ή πισωγύρισμα σύμφωνα με την δικιά τους άποψη έγινε μέσα από τις πιό σκληρές πάλες γραμμών μέσα στο μποσελβίκικο κόμμα και στην σοβιετική κοινωνία. Και αυτή η τοποθέτηση είναι βασική γιατί καθώρισε και καθώριζε τα στρατόπεδα. Βέβαια αν κανείς στριφογυρίζει γύρω από την άποψη πως όλα ήταν εξαρχής χαμένα επειδή δεν έγινε η επανάσταση στην Ευρώπη, τότε καταλαβαίνουμε τον υποκειμενισμό μιας άρνησης που πάει χερι-χέρι τουλάχιστον με το ευχολόγιο του μικροαστού για την “νίκη της παγκόσμιας επανάστασης”.

Η μελέτη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ δεν είναι τίποτα άλλο από την μελέτη της ταξικής πάλης σε κάθε συγκεκριμένη περίοδο. Αυτό σημαίνει πως πρέπει σε κάθε στιγμή να ξεχωρίζουμε την προλεταριακή γραμμή από την γραμμή της αντεπανάστασης και του οπορτουνισμού. Με αυτή τη μέθοδο θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε στα ζητήματα που βάζει το NAP και ο τροτσκισμός.

Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Αυτή ήταν η πρώτη σοβαρή πάλη που δόθηκε μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα, μετα την Οχτωβριανή επανάσταση. Ήταν μια πάλη που σε μεγάλο βαθμό καθώρισε την παραπέρα πορεία του νεαρού σοβιετικού κράτους και της διχτατορίας του προλεταριάτου.

Από την πρώτη στιγμή το κόμμα άρχισε έναν ενεργητικό αγώνα για την ειρήνη. Σε διάταγμά του το σοβιετικό κράτος πρότεινε σε όλες τις εμπόλεμες χώρες γενική δημοκρατική ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και αποζημιώσεις. Οι χώρες όμως της Αντάντ αρνήθηκαν τις διαπραγματεύσεις. Μετα από αυτό η σοβιετική κυβέρνηση προχώρησε σε διαπραγματεύσεις ειρήνης με την Γερμανία και τους συμμάχους της.

Οι διαπραγματεύσεις άρχισαν στο Μπρέστ-Λιτόφσκι, όπου υπογράφηκε η συμφωνία ανακωχής και άρχισαν οι συζητήσεις για τους συγκεκριμένους όρους της ειρήνης. Σε αυτές τις συζητήσεις η Γερμανία έβαζε βαριούς όρους για την Σοβιετική Ρωσία.

Ο Λένιν στις 8 του Γενάρη στα 1918, σε σύσκεψη των μελών της ΚΕ, στην οποία πήραν μέρος και αντιπρόσωποι από το 3 συνέδριο των Σοβιέτ, εισήγηθηκε την σύναψη άμεσης χωριστής ειρήνης με προσαρτήσεις, εχτιμώντας πως η Ρωσία εξαντλημένη από τον πόλεμο και με διαλυμένο στρατό δεν είχε άλλο δρόμο για να κρατηθεί η νέα προλεταριακή εξουσία. Η σωτηρία της επανάστασης απαιτούσε μια ειρηνική ανάπτυξη, για να μπορέσει να δυναμώσει η Σοβιετική εξουσία. Και αυτό δεν μπορούσε να γίνει χωρίς υποχωρήσεις και απώλειες.

Απέναντι σε αυτή την τοποθέτηση του Λένιν ορθώθηκε ένα δεξιό μέτωπο, μέσα και έξω από το κόμμα. Μέσα στο κόμμα, ο Τρότσκι, ο Μπουχάριν και οι “αριστεροί κομμουνιστές” αρνήθηκαν να κάνουν

δεχτούς τους όρους της ειρήνης. Ενώ έξω οι κάθε λογής αντεπαναστάτες, από τους μοναρχικούς και τους Κανέτ μέχρι τους εσέρους και τους μενσεβίκους, έκαναν λυσασμένη προπαγάνδα ενάντια στις διαπραγματεύσεις ειρήνης, προσπαθώντας μέσα από τον πόλεμο να καταπίνξουν την επανάσταση και να παλινορθώσουν το παλιό καθεστώς.

Όμως σε αυτή τη σύσκεψη το Λένιν δεν μπόρεσε να πάρει την πλειοψηφία της ΚΕ.. Η απόρωση που πάρθηκε ήταν για παρέλκυση με κάθε μέσο των διαπραγματεύσεων μέχρι την σύγκληση του 3 Συνέδριου των Σοβιέτ, το οποίο θα εξουσιοδοτούσε την Σοβιετική κυβέρνηση για το μέλλον των διαπραγματεύσεων.

Στο μεταξύ οι αντιπρόσωποι της Γερμανίας στο Μπρέστ-Λιτόφσκι απαιτούν από τη σοβιετική αντιπροσωπεία να υπογράψει την συμφωνία. Επικεφαλής της σοβιετικής αντιπροσωπείας είναι ο Τρότσκι ο οποίος διακόπτει τις συνομιλίες παραβιάζοντας έτσι τις οδηγίες του Λένιν που σαν Πρόεδρος του Συμβουλίου των Επιτροπάτων του Λαού είχε δώσει στην αντιπροσωπεία. Οι οδηγίες αυτές ήταν, πως στο βαθύ που δεν μπορούν να καθυστερήσουν τις διαπραγματεύσεις να υπογράψουν την συμφωνία με τους όρους της Γερμανίας.

Ο Τρότσκι παραβιάζοντας αυτές τις οδηγίες, έδινε το δικαίωμα στη Γερμανία να εξαπολύσει γενική επίθεση, που πληρώθηκε ακριβά από τον λαό και τους κομμουνιστές της Ρωσίας.

Ταυτόχρονα με την ηρωική άμυνα του Κόκκινου στρατού που συγκροτείται άμεσα από τα καλύτερα παιδιά της εργατικής τάξης, ο Λένιν δίνει την πάλη μέσα στην ΚΕ, όπου παίρνει απόφαση για την υπογραφή της ειρήνης. Μόνο που τώρα οιρούνται δεκτοί λοιπόν από την έρευνα της επανάστασης της Ρωσίας με την βοήθεια του Γερμανικού ιμπεριαλισμού.

Ο γεγονός ότι “οι νέοι όροι ήταν

χειρότεροι, βαρύτεροι και πιο ταπεινωτικοί από τους κακούς, βαριούς και ταπεινωτικούς αρχικούς όρους του Μπρέστ-έγραφε ο Λένιν-σε αυτό από πλειυρά σχέσεων πρός την μεγάλη μας Ρωσική Σοβιετική Δημοκρατία, φταίνε οι δικοί μας κακοί “αριστεροί”, Μπουχάριν, Λομάφ, Ουρίτσκι και Σία”.

Αναφερθήκαμε λίγο αναλυτικά σε αυτό το ζήτημα για να δείξουμε από πραχτική σκοπιά, τι σημαίνει στην πολιτική, η εφαρμογή της η θεωρία του τροτσκισμού.

Για τους τροτσκιστές, τους “αριστερούς” και τον Μπουχάριν η Σοβιετική εξουσία δεν μπορούσε να ζήσει ουτε λεπτό χωρίς την επανάσταση στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στην Γερμανία. Έτσι μόνο ο “επαναστατικός πόλεμος” της Ρωσίας απέναντι στη Γερμανία θα έφερνε την επανάσταση στη Γερμανία και κατά συνέπεια την νίκη του σοσιαλισμού το περιέχει το σύστημα Ταΐλορ.”

Τα μέτρα αυτά της σοβιετικής εξουσίας που αναφέρει το παραπάνω απόσπασμα εκτός από την κατάργηση των εργοστασιακών επιτροπών, δεν έχουν να κάνουν με τον πολεμικό κομμουνισμό” και ανακοινώνονται πρίν την υπεριωδιστική επέμβαση και τον εμφύλιο.

Τα μέτρα αυτά έχουν να κάνουν με τον καθυστερημένο χαραχτήρα της Ρωσικής κοινωνίας και στην πραγματικότητα επαναφέρουν το αρχικό ερώτημα για την δυνατότητα της νίκης του σοσιαλισμού σε μία καπιταλιστική χώρα και μάλιστα καθυστερημένη, δηλαδή σε μια χώρα που η ανάπτυξη του καπιταλισμού δεν έχει “εκτοπίσει” το μεγάλο εύρος των μικροδιοικητών στην πόλη και στην ύπαιθρο.

Ο τροτσκισμός όπου βλέπει καπιταλιστικά μέτρα και καπιταλισμό στη Σοβιετική κοινωνία φωνάζει σαν τον μικροαστό που βλέπει να χάνει το ιερό της ιδεοχτησίας του και εκεί “ζεχνάει” το βασικό ζήτημα της πολιτικής εξουσίας του προλεταριάτου. Το κύριο δηλαδή ζήτημα που καθορίζει το ερώτημα “ποιοί, ποιόν”.

Αμέσως μετά την Οχτωβριανή επανάσταση ο παλιός κρατικός μηχανισμός καταστράφηκε και στη θέση του με την επαναστατική ενεργητικότητα και την δημιουργική πρωτοβουλία των μαζών οικοδομούντων το κράτος της διχτατορίας του προλεταριάτου.

Τα υπουργεία της αστικής πρωτοβουλίας διαλύθηκαν και την ελεύθερη εξέλιξη και την πλήρη ιστοτιμία για όλες τις εθνότητες. Μέσα στη Σοβιετική κυβέρνηση δημιουργήθηκε Λαϊκό Επιτροπάτο για την υπόθεση των εθνοτήτων, με επικεφαλής τον Στάλιν. Η διακήρυξη της σοβιετικής κυβέρνησης “Για τα δικαιώματα των εθνών στη Ρωσία” αποκαθιστούσε από νομική άποψη,

σεις της ιδιοχτησίας των καπιταλιστών και των γαιοχτημόνων, έγινε ότι ήταν δυνατόν για να βελτιωθούν οι συνθήκες ζωής των εργατών και των φτωχών αγροτών. Η υπόθεση του επισιτισμού ιδιαίτερα των εργατών και των οικογενειών των έγινε υπόθεση της σοβιετικής εξουσίας και όχι απομική υπόθεση της κάθε εργατικής οικογένειας. Το κράτος πήρε επίσης στα χέρια του και όλα τα ζητήματα της κοινής αφέλειας.

Εκατοντάδες χιλιάδες εργατικές οικογένειες μετακόμισαν σε άνετα σπίτια που δημεύτικαν από την αστική τάξη και τους γαιοχτήμονες. Οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες και τα παιδιά τους αποκτούσαν πλήρες δικαιώματα στην παιδεία. Τα σχολεία και η ιατρική περιθαλψη γινόταν τώρα δωρεάν. Τα ανάχτορα των τσάρων και τα μέγαρα των πλουσίων κηρύχτηκαν ιδιοχτησία του λαού και χρησιμοποιήθηκαν για λαικές συνελεύσεις, αναρωτήρια και μουσεία.

Οι συνθήκες δουλιάς και ασφάλειας των εργατών στις βιομηχανίες βελτιώθηκαν, ενώ εφαρμόστηκε το 8ωρο και βγήκε διάταγμα για την ασφάλιση των εργατών και των υπαλλήλων σε περίπτωση ασθένειας, ανικανότητας για εργασία και ανεργείας.

Αναφέραμε περιληπτικά στα βασικά άμεσα πολιτικά και κοινωνικά μέτρα για να δείξουμε και να επιμείνουμε στο ζήτημα της προλεταριακής πολιτικής εξουσίας. Για να δείξουμε πως όλα τα οικονομικά μέτρα παίρνονταν από αυτό το πολιτικό καθεστώς, από το κυρίαρχη δηλαδή εργατική τάξη και την φτωχή αγροτιά. Αυτό έχει μια τεράστια σημασία που “ζεχνάει” στο τροτσισμό.

Κάτω λοιπόν από αυτό το καθεστώς πολιτικής κυριαρχίας υπήρχαν στη Ρωσία, όπως γάρφει ο Λένιν, 5 οικονομικά συστήματα: Η φυσική αγροτική οικονομία, η μικρή εμπορευματική παραγωγή (εδώ ανήκει η πλειοψηφία των αγροτών από εκείνους που πουλάνε στηρά), ο ιδιωτικός καπιταλισμός, ο κρατικός καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός.

Η κυριαρχία του σοσιαλισμού δεν μπορεί να γίνει έξω από την ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας, τη μεγάλη καπιταλιστική τεχνική, βασισμένη στη τελευταία λέξη της επιστήμης, χωρίς την σχεδιασμένη κρατική οργάνωση που υποτάσσει δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους στην αυστηρότατη τίρηση ενιαίων κανόνων στην παραγωγή και στην κατανομή των προϊόντων, χωρίς την ανάπτυξη του μορφωτικού και πολιτιστικού επιπέδου των εργαζομένων.

Το ουσιαστικό ερώτημα για την νεαρή σοβιετική εξουσία ήταν άνθιμο προύσες να κυριαρχήσει ο σοσιαλισμός ανάμεσα στα 5 αυτά συστήματα και με πια μέθοδο.

Ο Λένιν σε σύγκρουση με τους “αριστερούς κομμουνιστές” διατύπωσε την μοναδική μέθοδο που επέτρεπε στις συνθήκες της καθυστερμένης Ρωσίας την νίκη του σοσιαλισμού. Χτυπώντας τους “αριστερούς κομμουνιστές”, που μιλούσαν για δεξιά στροφή των μποσελβίκων-ενοώντας τα μέτρα που το NAP αναφέρει στο αρχικό απόσπασμα- που οδηγεί στον κρατικό καπιταλισμό, ο Λένιν έγραψε:

“Και έτσι, όταν διαβάζω στην εφημερίδα των “αριστερών κομμουνιστών” αυτά τα επιχειρήματα για

παρόμοιους εχθρούς ρωτάω: τι συμβαίνει με αυτούς τους ανθρώπους, πως μπορούν για μερικά αποσπάσματα παρέμενα από τα βιβλία να ξεχνάνε την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα λέει πως ο κρατικός καπιταλισμός θα ήταν για μας ένα βήμα πρός τα εμπρός. Αν μπορούσαμε μέσα σε λίγο καιρό να πραγματοποιήσουμε στη Ρωσία τον κρατικό καπιταλισμό, αυτό θα ήταν μια νίκη. Πώς δεν μπόρεσαν να δουν ότι ο μικροϊδιοχτής, το μικρό κεφάλαιο είναι ο εχθρός μας. Πώς μπόρεσαν να δουν τον κρατικό καπιταλισμό σαν το κύριο εχθρό;

Περνώντας από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, δεν πρέπει να ξεχνάνε ότι ο κύριος εχθρός μας είναι η μικροαστική τάξη, τη ήθη της, οι συνήθειές της, η οικονομική της κατάσταση” (Συνεδρίαση της ΕΠΚΕΕ 29 του Απρίλη 1918).

“Εδώ δεν παλεύει ο κρατικός καπιταλισμός ενάντια στο σοσιαλισμό, αλλά η μικροαστική τάξη και ο ιδιωτικός καπιταλισμός παλεύουν μαζί, από κοινού και ενάντια στον κρατικό καπιταλισμό και ενάντια στο σοσιαλισμό.. Στη Ρωσία επικρατεί τώρα ακριβώς ο μικροαστικός καπιταλισμός και από αυτόν ένας και μόνο δρόμος οδηγεί και στο μεγάλο κρατικό καπιταλισμό και στο σοσιαλισμό, ο δρόμος μέσα από ένα και μόνο ενδιάμεσο σταθμό, που λέγεται παλλαική καταγραφή και έλεγχος της παραγωγής και της κατανομής των προϊόντων.. Το να αποκαλείς “συμφιλιωτισμό” το γεγονός ότι προσπαθούμε αφού φτάσαμε σε θέση που μπορούμε και πρέπει να κυβερνάμε τη χώρα -να πάρουμε με το μέρος μας, χωρίς να λυπόμαστε χρήματα, τα πιο πολιτισμένα και καταρτισμένα στοιχεία του καπιταλισμού, να τα πάρουμε στην υπηρεσία μας για να εργαστούν ενάντια στη μικροϊδιοκτητική αποσύνθεση στηριζόντες πάνω στα οικονομικά προβλήματα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού” (Λένιν, Για τα αριστερά παιδιαρίσματα και τον μικροαστισμό).

Αυτός ο ενδιάμεσος σταθμός “της παλλαικής καταγραφής και του ελέγχου της παραγωγής” δεν ήταν τίποτα άλλο, από την έντονη ταξική σύγκρουση με τους μικροϊδιοκτήτες και την αναρχία που αυτοί έφερναν στην παραγωγή. Δύο ήταν οι εργαμένες για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση:

‘Η με τον κρατικό καπιταλισμό ενάντια στη μικροαστική τάξη, ή με τη μικροαστική τάξη ενάντια στον κρατικό καπιταλισμό.

Η δεύτερη γραμμή του Μπουγάριν και των “αριστερών κομμουνιστών” δεν μπορεί να οδηγήσει στο σοσιαλισμό, ακριβώς γιατί χτυπούσε τη συγκέντρωση της βιομηχανίας και έφερνε τη μικροαστική αναρχία στην παραγωγή δηλαδή το άρπαγμα της παλλαικής ιδιοχτησίας για το βαλάντιο του κάθε καιρού σκόπου μικροϊδιοχτήτη.

Η πάλη ανάμεσα σε αυτές τις δύο γραμμές ήταν μια πάλη ζωής και θανάτου στα πρώτα βήματα της σοβιετικής εξουσίας. Χωρίς την καταγραφή και τον έλεγχο, δεν μπορούσε να σταθεί ούτε μια μέρα η διχτατορία του προλεταριάτου. Ακριβώς γιατί αυτή η καταγραφή και αυτός ο έλεγχος ήταν η συγκεκριμένη μορφή στην οικονομία, που έπαιρνε τη διχτατορία του προλεταριάτου. Ακριβώς γιατί αυτή η καταγραφή και αυτός ο έλεγχος ήταν η συγκεκριμένη μορφή στην οικονομία, που έπαιρνε τη διχτατορία του προλεταριάτου.

Μια διχτατορία που έπερπε να

χτυπήσει αλύπητα, όχι μόνο το μικροαστικό πνεύμα, αλλά το συγκεκριμένο σαμποτάζ με το κρύψιμο των προϊόντων, ιδιαίτερα των σιτηρών και χρημάτων, πράγμα που εμπόδιζε σε αφάνταστο βαθμό τη λύση του επισιτισμού ιδιαίτερα στο προλεταριάτο των πόλεων.

Όλα τα μέτρα που το NAP αναφέρει σα μέτρα που βάζουν το “κοινωνικό έργο της επανάστασης” σε “δεύτερη μοίρα”, ήταν μέτρα που χωρίς αυτά δε θα υπήρξε καν επανάσταση. Ήταν μέτρα που στο βάθος στόχευαν στην εξασφάλιση της ικανοποίησης των άμεσων υλικών αναγκών του εργαζόμενου λαού. Ήταν μέτρα που υπηρετούσαν την κύρια γραμμή της διχτατορίας του προλεταριάτου, την καταγραφή και τον έλεγχο.

Η εργατική τάξη στη Ρωσία δεν είχε τη δυνατότητα μέσα από τα δικά της στελέχη να πάρει τη διεύθυνση των επιχειρήσεων, να βάλει σε λειτουργία τη βιομηχανία που διαλύεται κάτω από το σαμποτάζ της αστικής τάξης. Αυτό ήταν απότελεσμα του καθυστερημένου χαρακτήρα του καπιταλισμού στη Ρωσία. Είχε όμως τη δικιά της πολιτική εξουσία και αυτό της έδινε το δικαίωμα να αγοράσει αστούς ειδικούς, διεύθυντές και τεχνικούς για να μπορέσει να βάλει σε κίνηση την παραγωγή. Η σοβιετική εξουσία έδινε τη διεύθυνση στους καπιταλιστές, όχι επειδή ήταν καπιταλιστές, αλλά επειδή ήταν ειδικοί επαγγελματίες στην παραγωγή. Γιατί ήταν απότομη προσέταξη των ειδικών καθηκόντων της δοσμένης στιγμής, πρέπει να πούμε ότι κάθε μεγάλη εκμηχανισμένη βιομηχανία -δηλαδή ακριβώς η υλική, η παραγωγική πηγή και το βάθρο του σοσιαλισμού- απαιτεί απόλυτη και αυστηρότατη ενότητα στην παραγωγή την οποία παρατίθεται σε πάντα σαν όρο του.

Πώς όμως μπορεί να εξασφαλιστεί μια αυστηρή ενότητα στη θέληση; Με την υποταγή της παραγωγής στην παραγωγή παραπέτατη ενότητα στην παραγωγή από την οποία παραπέτατη ενότητα στη θέληση του ενός. Η υποταγή αυτή μπορεί, όταν υπάρχει ιδεώδης συνειδητότητα και πειθαρχία σ' αυτούς που παίρνουν μέρος στην κοινή δουλειά, να μοιάζει μάλλον με την ήρεμη διεύθυνση ενός διεύθυντη ορχήστρας. Μπορεί να πάρει σκληρές μορφές διχτατορίας, αν δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Μόνο οι οπαδοί του “μικροαστικού σοσιαλισμού” δεν μπορούν να κατανοήσουν το ζήτημα αυτό.

Όμως η “διεύθυνση” αυτή δινόταν στους αστούς ειδικούς με δύο βασικές προϋποθέσεις:

Πρώτον: Η διεύθυνση δινόταν σε εκείνα τα εργοστάσια που υπήρχαν στη μικροϊδιοκτητική αποσύνθεση στηριζόντες πάνω στη μικροαστική παραγωγή. Και αυτό δεν μπορεί να οπαδοί του “μικροαστικού σοσιαλισμού” δεν μπορούν να κατανοήσουν το ζήτημα αυτό.

Να μάθουν τη διεύθυνση της βιομηχανίας. Να

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

κριβώς που πείραξε και τη Μόσχα και έβγαλε ειδική ανακοίνωση για την περίπτωση...

Σ' ότι αφορά τώρα την ίδια την πραγματοποίηση της άσκησης. Εκεί πραγματικά έπεσε πολύ γέλιο. Γιατί, ενώ όλα τα ΜΜΕ ακόντιαν τα μαχαίρια τους και συναγωνίζονταν ποιος θα υπερακοντίσει τον άλλο σε οξύτητα λόγου, ξαφνικά βρέθηκαν χωρίς αντίπαλο! Οι Τούρκοι δεν είχαν κάνει καν τον κόπο να βγάλουν ούτε ένα αεροπλάνο, ούτε ένα πλοίο για δείγμα! Και τώρα τι θα κάνουμε χωρίς βαρβάρους;

Είναι χαρακτηριστικό ένα σπαρταριστό αρθράκι στα Πολιτικά Παρασκήνια της Ελευθεροτυπίας (5 Γενάρη), με υπογραφή Κ.Ξ.: «Παρασκευο-Σάββατο έβγαλαν το στόλο τα κανάλια. Σου λέει, θέματα δεν έχουμε, άσκηση (λένε ότι) θα κάνουν οι Τούρκοι, βουρλοπόν. Και να φρεγάτες, να αντιτοπλικά, να ελικόπτερα, να F-16 και Μιράζ. Απύχησαν όμως, καθώς δεν κουνήθηκε φύλλο. Χθες βράδυ, παραμονή μιας από τις πιο κρίσιμες μέρες της εξαγγελθείσας τουρκικής άσκησης, έστειλαν το θέμα έκτο-έβδομο. Έσκασαν βλέπετε τα όπλα της “εταιρείας δολοφόνων”, η έκρηξη στην “Diana”, ο θάνατος μετά τη γέννα, τα φορολογικά. Τα “οχτάμισι” έδιναν την εντύπωση ότι έπαιρναν εκδίκηση! Αφού δεν έγινε το μπαμ που περιμέναμε, να κι εμείς... Υπομονή συνάδελφοι. Όλο και κάποια γεράκια (εκατέρωθεν των ακτών του Αιγαίου) θα βρίσκονται πάντα να σας τροφοδοτούν με “νέα Ίμια”.

Για να δούμε όμως και τη διαφορά ανάμεσα στις δύο χώρες όσον αφορά το πολεμικό κλίμα που δημιουργεί ή όχι η κάθε πλευρά σε τέτοιες περιπτώσεις. Ενώ λοιπόν στη χώρα μας όλοι γίναμε μάρτυρες μιας φοβερής ψύχωσης, στην Τουρκία ούτε καν ανακοινώθηκε τίποτα στον Τύπο. Η εφημερίδα *Rantiká* έγραψε ότι «πηγές του τουρκικού γενικού επιτελείου τονίζουν ότι (...) οι ασκήσεις αυτές πραγματοποιούνται συχνά και ως εκ τούτου δεν γνωστοποιούνται στον Τύπο» (Ελευθεροτυπία, 5 Γενάρη 1998).

Αλλά ας επανέλθουμε στις επίμαχες περιοχές. Στη μεν πρώτη, όπου και η βραχονησίδα Καλόγεροι, οι Τούρκοι δεν πέταξαν καν. Άλλωστε, ο ίδιος ο υφυπουργός Αμυνας Αποστολάκης δήλωσε τα εξής (στο ίδιο): «Παραμένει στην τουρκική NOTAM μόνο η περιοχή των Καλογήρων, για την οποία έχουμε κάποια ένδειξη ή τουλάχιστον επικαλεστηκαν ότι δεν είχαν προσδιορίσει στους χάρτες που χρησιμοποίησαν αυτήν την περιοχή (...) Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη αμφισβήτησης αυτών των περιοχών και από κανένα άλλο στοιχείο». Όταν αυτά ακούγονται από τους πιο αρμόδιους, εμείς τι περισσότερο να πούμε;

Στη δεύτερη επίμαχη περιοχή, όπου και το πεδίο βολής Ανδρου,

έχουμε καταρχήν να παρατηρήσουμε ότι εκεί δεν υπήρχε ούτε το πρόσχημα του εναέριου χώρου των 10 μιλών για να δικαιολογηθεί η άρνηση των ελληνικών αρχών, αφού απέχει 20 μίλια (δηλαδή το διπλάσιο του ελληνικού εναέριου χώρου) από την Άνδρο. Άλλωστε, όπως γράφει και το *Bήμα* (4 Γενάρη), ««Αθήνα το είχε παραχωρήσει και στο παρελθόν στην Αγκυρα, όταν της ζητήθηκε, χωρίς να υπάρξει ένταση στην περιοχή». Άρα, ποιος είναι υπεύθυνος που δεν παραχωρήθηκε ειδικά σ' αυτήν την περίπτωση;

Σ' ότι αφορά την τρίτη επίμαχη περιοχή, αυτή νότια της Ικαρίας, εδώ έχει γίνει μια σκόπιμη παρανόηση από τα ελληνικά ΜΜΕ, ανάλογη αυτής που κάνουν συγχέοντας εξίσου σκόπιμα την “παράβαση του FIR” (που είναι ένα θέμα κανόνων πτήσης) με την “παραβίαση του εθνικού εναέριου χώρου”, που είναι ένα θέμα εθνικής κυριαρχίας. Σου λέει, τι παράβαση τη παραβίαση. Με τις λέξεις θα παίζουμε τώρα; Η σκόπιμη σύγχυση που γίνεται σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι δίνεται στην κοινή γνώμη η εντύπωση πως οι Τούρκοι έχουν δεσμεύσει για τις ασκήσεις περιοχή μέσα στα όρια του ελληνικού εναέριου χώρου, άρα αυτό αποτελεί πρόκληση. Κι αυτό όμως αποτελεί χονδροειδή διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Οι Τούρκοι έχουν δεσμεύσει διεθνή εναέριο και θαλάσσιο χώρο στην περιοχή 6 της άσκησης. Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι, για να μπει κανείς σ' αυτή τη διεθνή περιοχή, πρέπει να περάσει ανάμεσα από το δίαυλο Μυκόνου-Ικαρίας, απόστασης 19 ναυτικών μιλών. Άρα, σύμφωνα με την ελληνική πλευρά, αφού ισχύουν τα 10 μίλια εναέριου χώρου, δεν μπορούν τα τούρκικα μαχητικά να περάσουν. Η πρόσβαση είναι αυτή που δεν επιτρέπει η ελληνική πλευρά, όχι η ίδια η περιοχή της άσκησης, αφού αυτή είναι διεθνής.

Πρόκειται λοιπόν για το γνωστό εδώ και χρόνια ανάμεσα στις δύο χώρες της Ελλάδας εκτείνεται στα 6 ή στα 10 ναυτικά μίλια.

ΕΞΗ Ή ΔΕΚΑ ΜΙΛΙΑ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΧΩΡΟΣ;

Εδώ παρουσιάζεται ο ελληνικός τραγέλαφος, αλλά ταυτόχρονα και η ελληνική προκλητικότητα και περιφρόνηση στο Διεθνές Δίκαιο, άλλα να είναι τα όρια των ελληνικών χωρικών υδάτων και άλλα του εναέριου χώρου. Καταρχήν αυτό αποτελεί, όπως τονίζει χαρακτηριστικά το *Bήμα* (όπ. π.), «μοναδική στον κόσμο ελληνική ιδιομορφία». Για να καταλάβει κανείς το άτοπο και το παράλογο του πράγματος, αρκεί να σκεφτεί την παραπάνω περίπτωση της περιοχής 6: Τα μεν τούρκικα αεροπλάνα να μην έχουν πρόσβαση στο διεθνή χώρο διεξαγωγής της άσκησης λόγω των 10 μιλών ενα-

έριου χώρου, αλλά τα πολεμικά τους πλοία να έχουν πρόσβαση, αφού τα χωρικά ύδατα εκτείνονται στα 6 μίλια!

Πέρα όμως απ' αυτό, εδώ υπάρχει και καραμπινάτη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου, αφού το θέμα αυτό έχει ρυθμιστεί οριστικά με τη Σύμβαση του Σικάγου για τη Διεθνή Πολιτική Αεροπορία (Συνδιάσκεψη του Σικάγου, 1944). Η Σύμβαση αυτή έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Νόμο 211/28 Μαρτίου 1947, ΦΕΚ 35 Α' /1947. Η Σύμβαση αυτή στο άρθρο 1 ορίζει, σύμφωνα με την επίσημη ελληνική μετάφραση στην *Ephemerίδα της Κυβερνήσεως*, τα εξής: «Τα συμβαλλόμενα Κράτη αναγνωρίζουν ότι έκαστον Κράτος έχει την πλήρη και αποκλειστικήν κυριαρχίαν επί της υπεράνω του εδάφους του ατμοσφαιρικής εκτάσεως». Και, επεξηγώντας την έννοια του εδάφους, το άρθρο 2 διαπιστώνει: «Δια τους σκοπούς της παρούσης συμβάσεως, ως εδαφικά όρια Κράτους τινός εννοούνται αι εκτάσεις του εδάφους αυτού μετά των προσκεμένων εις ταύτας χωρικών υδάτων υπό την κυριαρχίαν, ηγεμονίαν, προστασίαν ή εντολήν του Κράτους τούτου» (βλ. το συλλογικό έργο «Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις 1923-1987», σελ. 366-367). Και συνεχίζει το βιβλίο: «Κατά συνέπεια, το εθνικό δίκαιο του αέρα ορίζει ότι εθνικός εναέριος χώρος είναι η περιοχή εκείνη του αέρα η οποία οπέρκειται του εδάφους της ξηράς και της αιγαλίτιδας ζώνης ενός κράτους, τα εξωτερικά όρια, λοιπόν, του εθνικού εναέριου χώρου συμπίπτουν με τα χερσαία ή θαλάσσια σύνορα/όρια ενός κράτους, ανάλογα με το γεωφυσικό του χαρακτήρα (...).

Να κάνουμε εδώ μια γενική επισήμανση, που δεν αφορά μόνο στις συγκεκριμένες ασκήσεις: Η παραπάνω παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου απομέρους της χώρας μας **δε σημαίνει για μας ότι είναι και πολιτικά ενδεδειγμένο και αποδεκτό** κάθε λίγο και λιγάκι η Τουρκία να το... εθνικό φρόνημα των γλάρων στις βραχονησίδες και να αναδείξει τον... πλούτο της χλωρίδας και της πανίδας τους. Βέβαια, το “τώρα” δεν είναι ακριβώς “τώρα”, αφού οι πρώτοι διδάξαντες ήταν οι Κωτσακάς, ως τότε υπουργός Αιγαίου, και ο Παπούλιας, ως τότε υπουργός Εξωτερικών. Αυτοί οι δύο κύριοι το καλοκαίρι του 1995 υπέγραψαν Προεδρικό Διάταγμα “Για την αξιοποίηση των βραχονησίδων”, που αποτέλεσε τη βασική αιτία για το επεισόδιο της Ίμιας λίγους μήνες αργότερα.

Με το διάταγμα αυτό, όπως είχαμε επισημάνει με αφορμή τα γεγονότα εκείνης της εποχής, η Ελλάδα εντελώς απρόκλητα (δεν είχε θέσει τότε η Τουρκία ζήτημα Ίμιας ή βραχονησίδων) είχε προσπαθήσει να μετατρέψει ορισμένες βραχονησίδες από ακατοίκητα ερημονήσια σε κατασκευένες νησίδες, με στόχο τη μετατροπή του status quo στο Αιγαίο στο ζήτημα των ορίων της υφαλοκρηπίδας, κάτι για το οποίο κατηγορεί η ίδια την Τουρκία. Με βάση το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας, όπως ορίστηκε από τη σχετική Διάσκεψη του Montego Bay της Jamaican στα 1982, «βράχοι που δεν μπορούν να διατηρήσουν ανθρώπινη κατοίκηση ή οικονομική ζωή αφ' ευτών δεν έχουν αποκλειστική οικονομική ζώνη ή πειρατική υφαλοκρηπίδα» (άρθρο 121 παρ. 3). Ενώ έχουν χωρικά ύδατα, δεν έχουν υφαλοκρηπίδα.

Είναι μια περίπτωση ανάλογη με την παρενόχληση του αεροπλάνου που μετέφερε τον Τσοχατζόπουλο από την Κύπρο: επρόκειτο για μια περιττή, προκλητικού χαρακτήρα κίνηση.

ΠΩΣ Ο... ΟΙΚΟΤΟΥΡΙΣΜΟΣ-ΜΑΪΜΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΑΝΑΦΛΕΞΗ

Εκεί λοιπόν που η άσκηση έτει-

νε να μεταβληθεί σε... μη άσκηση, ξαφνικά (όχι και τόσο, για τους υποψιασμένους) ο ουρανός του Αιγαίου και το FIR γίνανε τρυπητήρι από τα τούρκικα μαχητικά. Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε;

άνθρωποι, όπως διαβάζουμε σε άρθρο του Μ. Μορώνη: «Οι ανησυχίες μάλιστα που έχει εκφράσει επανειλημμένα το τουρκικό γενικό επιτελείο για ελληνικές ενέργειες σε βραχονησίδες είναι δυνατό να εντάθηκαν από τα σχέδια οικοτουρισμού σε 14 βραχονησίδες του Ανατολικού Αιγαίου με την οικονομική ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (5 Γενάρη).

Να ενημερώσουμε εδώ τους αναγνώστες μας ότι μία ακριβώς μέρα πριν αρχίσει η τούρκικη άσκηση (στις 1 Γενάρη) και απρόκλητα, δύο ελληνικά πολεμικά πλοία, καταρρακώνοντας κάθε έννοια Διεθνούς Δικαίου και δίνοντας την εντύπωση πως γενικά το Αιγαίο είναι τσιφλίκι τους, ζητούσαν μέσω ασυρμάτου στοιχεία ταυτότητας και προορισμού από τα τούρκικα εμπορικά πλοία που έβγαιναν από τα Δαρδανέλλια, μέχρι που πλησίασαν δύο τούρκικα πολεμικά, οπότε και τα ελληνικά απομακρύνθηκαν. Το επεισόδιο έγινε στα διεθνή ύδατα του Αιγαίου και σε απόσταση μόνο 9 μιλών από την είσοδο των Δαρδανελλίων. Σύμφωνα με πηγές του ελληνικού υπουργείου Άμυνας, η περιπολία αυτή και η απαίτηση για τα στοιχεία ταυτότητας και προορισμού είχε ζητηθεί από το ίδιο το Υπουργείο, άρα ήταν κεντρική γραμμή (Ελευθεροποιία, 4 Γενάρη 1998).

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΕΡΝΗΣ

Υπενθυμίζουμε πως η Ελλάδα με επίσημη συμφωνία με την Τουρκία έχει δεσμευθεί να μην αλλάξει το status quo στο Αιγαίο σ' ό,τι αφορά το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας. Πρόκειται για το Πρακτικό της Βέρνης (11 Νοέμβρη 1976), που το υπογράφουν οι εμπειρογνόμονες των δύο χωρών πρέσβεις Ι. Τζούνης και Α. Βόλγε και έχει δημοσιευτεί στον ελληνικό Τύπο. Με βάση αυτό το Πρακτικό, που επέχει θέση διμερούς Συμφωνίας, «*Τα δύο Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωσην όπως απόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ή πράξεως σχετικής προς την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου, η οποία θα ηδύνατο να παρενοχλήσῃ την διαπραγμάτευσην.*» Φυσικά, ο προβοκάτορας Παπανδρέου, όταν πήρε την εξουσία, δέκοινε τις σχετικές συνομιλίες με την Τουρκία για τον καθορισμό της υφαλοκρηπίδας και από ένα σημείο και μετά θεώρησε το Πρακτικό της Βέρνης μη δεσμευτικό για την ελληνική πλευρά. Αυτό όμως δε λέει τίποτα για την ίδια την ισχύ της Συμφωνίας, γιατί αν ήταν έτσι τότε η κάθε κυβέρνηση θα μπορούσε να ισχυριστεί πως δεν τη δεσμεύουν οι διεθνείς συμφωνίες που έχουν υπογράψει οι προηγούμενες κυβερνήσεις της χώρας, κάτι που αντίκειται σαφώς στο Διεθνές Δίκαιο, αλλά και στην κοινή λογική.

ΜΕΣΑ Σ' ΟΛΑ ΚΙ Η ΜΟΣΧΑ
Φυσικά δε θα μπορούσε να λείψει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή. Στη διάρκεια της επίσκεψής της στο Μέγαρο Μαξίμου η νέα πρέσβειρα της Ρωσίας πήρε το μέρος της ελληνικής πλευράς στην αντιπαράθεσή της με την Τουρκία. Έτσι, για να βλέπουν μερικοί-μερικοί σε τίνος το πλευρό τους οδηγεί το αντιτούρκικο μένος τους...

ΟΙ ΒΡΑΧΟΝΗΣΙΔΕΣ ΤΗΣ ΠΑΠΑΖΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Στο βασικό μας άρθρο για τα ελληνοτουρκικά αυτής της εφημερίδας αναφερόμαστε στο προβοκάτορικο σχέδιο οικολογικής δήθεν αξιοποίησης των βραχονησίδων στο Αιγαίο από την Παπαζών.

Αυτό το σχέδιο έχει εγκριθεί εκτός από το ΥΠΕΧΩΔΕ και από το Υπ. Εξωτερικών, το Υπ. Άμυνας και Υπ. Ναυτιλίας. Όλα δηλαδή τα καλά παιδιά είναι μέσα. Φαίνεται ότι η αξιοποίηση αυτή γίνεται όχι κύρια για το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας, όπως έγινε με την προηγούμενη σειρά εποικισμών το 1995 από τους Παπανδρέου - Παπούλια και που οδήγησε στην κρίση της Ιμιας αλλά γίνεται για να αποδοθεί στην Ελλάδα η κυριαρχία στις βραχονησίδες αυτές, κυριαρχία που φαίνεται ότι δεν είναι δεδομένη για όλες αυτές τις βραχονησίδες. Το λέμε αυτό γιατί η υπόθεση της υφαλοκρηπίδας έχει ενδιαφέρον για εκείνες τις βραχονησίδες, που βρίσκονται στο κέντρο περίου της ανοιχτής θάλασσας του Αιγαίου. Σε αυτή την περίπτωση με ένα τέτοιο βραχάκι κερδίζει κανένες τεράστιες εκτάσεις υφαλοκρηπίδας. Αρκεί βέβαια να αποδείξει ότι το βραχάκι είναι νησί. Για να γίνει όμως ένα βραχάκι νησί πρέπει να εποικισθεί. Ο ψευτοεπικισμός λοιπόν του 1995 ήταν για να αποκτήσει το βραχάκι υφαλοκρηπίδα.

Όταν όμως η βραχονησίδα είναι κοντά στα τουρκικά παράλια, δηλαδή η υφαλοκρηπίδα του καλύπτεται από την υφαλοκρηπίδα των ανατολικών μας νησιών, εκείνο που αξίζει είναι η επίπτωση της κυριαρχίας στα χωρικά ύδατα. Φαίνεται λοιπόν ότι αυτό το τελευταίο σχέδιο Παπαζών γίνεται για την κυριαρχία. Εδώ η προβοκάτσια δεν έγκειται στον εποικισμό, δηλαδή την κατοίκηση, αλλά σε κάποια σημάδια εθνικής κυριαρχίας που πρέπει να αποτυπωθούν στις αμφισβητούμενες βραχονησίδες. Ότι το σχέδιο είναι η κατοχύρωση της κυριαρχίας σε αμφισβητούμενες περιοχές δηλαδή μια ασύλληπτη κλιμάκωση των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων με μονομερείς ελληνικές ενέργειες, διασταυρώνεται από δύο πλευρές: πρώτο από ένα δημοσίευμα της Καθημερινής στις 9 Γενάρη, δεύτερο: από ένα δημοσίευμα του Βήματος στις 11 Γενάρη και τρίτο από τη γνωστή πρόσφατη ανακοίνωση του τούρκικου υπουργείου εξωτερικών για τις βραχονησίδες.

Οι Τούρκοι λοιπόν λένε ότι στόχος του σχεδίου Παπαζών είναι να πάρει παράνομα μερικές βραχονησίδες η Ελλάδα, βραχονησίδες που η κυριότητά τους δεν βγαίνει από τις διεθνείς ή δημορείς συμφωνίες αφού δεν είναι καθορισμένα τα θαλάσσια σύνορα ανάμεσα στις δύο

χώρες. Το σχόλιο της Καθημερινής στη στήλη του «Ενδοσκόπου» της 9 Γενάρη δείχνει πραγματικά ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει. Γιατί ο σχολιαστής επικαλείται πηγές του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών και αναφωτέται μήπως «ορθώς η Αγκυρα θέτει σήμερα (ανεξαρτήτως της κακής πρόθεσης) ζήτημα θαλασσίων συνόρων στο βόρειο Αιγαίο», αφού κατά το παρελθόν «στη δεκαετία του '50 η Τουρκία είχε καλέσει την Ελλάδα σε συνομιλίες με αντικείμενο τον καθορισμό των θαλασσίων συνόρων στο βόρειο Αιγαίο». Ότι αυτό είναι το μυστικό της νέας αικόμα πιο μεγάλης προβοκάτσιας από εκείνη του 1995 διασταυρώνεται και από το άρθρο του Βήματος της Κυριακής 11 του Γενάρη σύμφωνα με το οποίο το σχέδιο Παπαζών συναντάει μεγάλες αντιδράσεις και μέσα στην κυβέρνηση, ιδιαίτερα εξ αιτίας της στιγμής στην οποία έρχεται να εφαρμοστεί. Να λοιπόν που τώρα ο ελληνικός σοβινισμός και οι ρωσοφασίστες ανοίγουν ένα νέο κεφάλαιο αντιπαραθέσεων βάζοντας δίχως καμιά συνομιλία, όπως είχε προτείνει η Άγκυρα το '50, αλλά με μονομερείς ενέργειες νέες συνοριακές διαφορές. Αυτές τις ντε φάκτο αλλαγές στο χάρτη του Αιγαίου εποιημάζονται να τις εμφανίσουν σαν αδιαπραγμάτευτα προαιώνια δικαιώματα.

Μια τέτοια απόπειρα δεν πρέπει να ευδοκιμήσει. Οι Έλληνες δημοκράτες και ειρηνόφιλοι πρέπει να τις αποδοκιμάσουν και να ζητήσουν διάλογο και συνεργασία με την Τουρκία για την οριοθέτηση των θαλάσσιων συνόρων της χώρας μας.

ΕΞΩ ΟΙ ΧΟΥΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ NAZΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Είχαμε εξηγήσει σε προηγούμενο άρθρο μας ότι το κύμα που σήκωσε το βίντεο της Θεσσαλονίκης με τους χουντοφασίστες και ο έμπειρος σοσιαλφασίστας Παρασκευόπουλος δεν αντιστοιχούσε σε δημοκρατία και αντιρατσισμό, αλλά σε επίθεση της πιο βαθιάς τάσης του φασισμού, της ρωσικής φράξιας, ενάντια στην παλαιοδεξιά χουντική και τη σοβινιστική πασοκική τάση. Γι' αυτό και οι πραγματικοί δημοκράτες δημοσιογράφοι υποχρεώθηκαν σε σιωπή όταν έφεραν στο φως το ζωντανό νοισμό και τις διασυνδέσεις του, στην αστυνομία. Γι' αυτό και ο Παρασκευόπουλος απ' τα πάνω ζητούσε «να μην υπάρξουν εξιλαστήρια θύματα» ενώ το φιλοκύτικο συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών απ' όλη την Ελλάδα για τους ονοματούχους χιτλερικούς της «Χρυσής Αυγής» και τις σχέσεις τους με το κράτος, η έρευνα έμεινε μόνο στο βίντεο και σε ότι έπρεπε να βγει υποχρεωτικά.

Η ρώσικη φράξια φαίνεται ότι πέτυχε το στόχο της να καθαιρέσει δηλαδή την προστασία της αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη. Οι υπόλοιποι είναι κατώτεροι αξιοματικοί και αστυφύλακες χωρίς αληθινή εξουσία, γι' αυτό και δε φωνάζει πολύ ούτε για τους πρώτους ούτε για τους δεύτερους. Η εικαθάριση του νέου φασισμού επιτεύχθηκε. Εκείνο που μένει είναι το αληθινό δημοκρατικό κίνημα που πρέπει να απαιτήσει να αποταχτούν όλοι οι χουντοφασίστες στη Θεσσαλονίκη. Οι πρόστις της ημέρας ήταν επικεφαλής της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων Θεσσαλονίκης που ελέγχει τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ. Ο δεύτερος ήταν επικεφαλής των ΕΚΑΜ. Και οι δύο έχουν τεθεί ήδη σε διαθεσιμότητα. Οι υπόλοιποι παραπέμπονται σε αργία με προσωρινή παύση και σε χρηματικά πρόστιμα. Με τις ποινές αυτές θα πάνε στα πειθαρχικά συμβούλια (πρωτοβάθμιο και δευτεροβάθμιο). Ο ρόλος τους συνήθως είναι να «ξεφουσκώνουν» τις ποινές.

Χαρακτηριστική περίπτωση είναι ο αστυνομικός που έφτιαξε «τις λίστες της ντροπής» Α. Σουλτάος. Το πρωτοβάθμιο πειθαρχικό κύρωσε την ποινή της απόταξης με την οποία είχ

Η μικροαστική ουρά του ψευτοΚΚΕ αναμασάει τα επιχειρήματά του για την TVX

Σε κανένα στρατηγικής σημασίας πολιτικό ζήτημα το ψευτοΚΚΕ δεν έχει μείνει ποτέ μόνο του. Αυτό το αικολούθει πάντα ένας αριθμός οργανώσεων που αποτελούν τη λεγόμενη “επαναστατική” ουρά του. Είναι αυτή που πολλές φορές δίνει ένα αριστερό και αγωνιστικό επίχρισμα στη βαθειά αντιλαϊκή και αντιδραστική πολιτική του. Ετσι και στο ζήτημα της στρατηγικής σημασίας επένδυσης της μεταλουργίας χρυσού στη Χαλκιδική δεν θα μπορούσε η “ουρά” αυτή να μείνει απέξω. Γράφοντας μέσα στα έντυπά τους, για αυτό το ζήτημα, αλλά και με την πρακτική τους δημιουργούν ένα κλίμα που εξυπηρετεί τα άμεσα πολιτικά συμφέροντα του σοσιαλφασισμού που είναι η ματαίωση της μεγαλύτερης μεταπολεμικής επένδυσης στη βαρειά βιομηχανία στη χώρα.

Σε αυτό το άρθρο θα απαντήσουμε σε ορισμένες από τις θέσεις τους έτσι όπως αυτές γράφτηκαν μέσα στα έντυπά τους. Ενα κοινό σημείο από το οποίο αυτοί ξεκινούν είναι το ζήτημα της μόλυνσης που η λειτουργία των μεταλλευτικών εργασιών αλλά και η ίδια η διαδικασία της παραγωγής χρυσού, όπως και τα απόβλητα του προκαλούν στο περιβάλλον. Γράφουν σχετικά:

«...Η περιοχή της ΒΑ Χαλκιδικής είναι μια περιοχή ιδιαίτερα μολυσμένη από τα μεταλλεία του Μαντέμ Λάκκο και της Ολυμπιάδας που εδώ και δεκαετίες παράγουν θειούχο μόλυβδο, ψευδάργυρο και σιδηροπυρίτη, ο διαχωρισμός των οποίων γίνεται με τη χρησιμοποίηση επικίνδυνων χημικών ουσιών (κυάνιου, γαλαζόπετρας κ.λ.π.) και απελευθερώνοντας ποσότητες αρσενικού που εμπεριέχονται στο μετάλλευμα. Φυσικά όλες αυτές οι ουσίες συγκεντρώνονται, μετά την κατεργασία του μεταλλεύματος, σε τεράστιες χαβούζες μολύνοντας τον αέρα και το νερό...» (Κύκλος Αναρχικών, Αθήνα, Νοέμβρης 1996).

«...Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι εξορύζουμε υλικού θα χρειάζονται κάθε χρόνο για να παραχθούν μερικά κιλά χρυσού και τα υπόλοιπα θα ρίχνονται σε τεράστιες χαβούζες στη λεκάνη Ολυμπιάδας. Τεράστιες ποσότητες νερού θα αφυδατώσουν την περιοχή, μιας χρειάζονται και για τη λειτουργία του εργοστάσιου και τον καθαρισμό του μεταλλεύματος. Και όλα αυτά σε μιας μικρής έκτασης περιοχή που αναγκαστικά θα μετατραπεί σε μια ερημική ζώνη θανάτου και μόλυνσης...» (Προλεταριακή Σημαία, 13-12-97).

«...Γιατί φυσικά η μεταλλουργία χρυσού σε σημαίνει απλώς τη χρυσή καδένα, που αναδεικνύει το μικροαστικό λαμπό. Σημαίνει μια ιδιαίτερα ρυπογόνα δραστηριότητα και την καταστροφή μεγάλων δασικών εκτάσεων, όταν το κοίτασμα είναι επιφανειακό... Ήδη το αρσενικό έχει μολύνει τους υδροφόρους ορίζοντες, τη θάλασσα αλλά και την ατμόσφαιρα... Προβλέπονται 22 εκατομμύρια τόνοι στερεών και υγρών απόβλητων, φράγματα κ.α. εγκαταστάσεις που θα καταστρέψουν τα δάση της περιοχής και θα ρυπάνουν τα υπόγεια νερά, ακόμη και αν το αρσενικό, το κάδ-

μιο, ο μόλυβδος κα το κυάνιο πρεσάρονται με λιθογόμωση στις στοές...» (Η ΕΠΟΧΗ, 30-11-97).

«...Οι εταιρίες επεξεργάζονται το χρυσό με κυάνιο... Μετά την επεξεργασία χρυσού μένει στα απόβλητα. Οποιοδήποτε έτσι μεταλλείο που χρησιμοποιεί αυτόν τον τρόπο για την επεξεργασία χρυσού, αρχηστεύει ολόγυρά του εκατοντάδες χιλιόμετρα...» (ΠΡΙΝ, 14-12-97).

Καταρχήν σύμφωνα με μελέτες του ΙΓΜΕ στην περιοχή των μεταλλείων, οι περιεκτικότητες τοξικών μετάλλων στο πόσιμο και θαλασσινό νερό είναι εξαιρετικά χαμηλές (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 30-11-95). Και αυτό παρόλη τη μακρόχρονη λειτουργία των μεταλλείων. Το κυάνιο που χρησιμοποιείται και το αρσενικό που παράγεται γίνονται αντικείμενο επεξεργασίας κύρια με αισβέτη παράγοντας τελικά στερεό απόβλητο γύψο, δημιουργώντας έτσι ένα στερεό κατάλοιπο που είναι αδρανές και μη τοξικό. Δεν υπάρχει περίπτωση μόλυνσης των νερών με αυτό διότι τα νερά της περιοχής στην οποία θα αποτίθενται τα απόβλητα έχουν αλκαλικό χαρακτήρα και έτσι δεν έχουμε χημική αλλοίωσή τους ή απόπλυση τοξικών μετάλλων. Επειδή η μέθοδος της υδατικής οξειδώσης υπό πίεση που θα χρησιμοποιηθεί γίνεται σε αυτόκλειστο σύστημα δεν θα υπάρχουν αέριοι ρύποι και το νερό που θα χρησιμοποιήθει θα ανακυκλώνεται πλήρως. Αν δεν γίνει η επένδυση ο αποθηκευμένος αρσενοπυρίτης στην επιφάνεια κοντά στα μεταλλεία της Ολυμπιάδας θα αποτελεί μόνιμη πηγή μόλυνσης. Αυτός επειδή περιέχει χρυσό θα κατεργαστεί μολις αρχίσει η μεταλλουργία. Η δασική έκταση που απαιτείται για τη λεκάνη απόβλητων είναι μόνο 500 στρέμματα μέσα σε σέρματα και άγονη περιοχή (πιθανά στη θέση Κηπουρίστα).

Το επόμενο ζήτημα που βάζουν οι υπηρέτες των σαμποταριστών είναι ότι δεν έγιναν οι κατάληξης μελέτες για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας.

«...Η συμφωνία για την εγκατάσταση της πολυεθνικής έγινε χωρίς προηγούμενα να μελετηθούν και να ληφθούν υπόψη οι συνέπειες μιας τέτοιας εγκατάστασης στην τοπική οικονομία, που συγκροτείται από γεωργικές, δασικές και τουριστικές δραστηριότητες καθώς και στο φυσικό περιβάλλον...» (Λαϊκός Δρόμος, 13-12-97).

Θα ήταν καλά για τους “διαρρήχτες” του ΜΑ ΚΚΕ να μάθαιναν τη κατάσταση στην περιοχή, όπου τα χωριά εκεί τριγύρω ουσιαστικά ζουν από τη λειτουργία των μεταλλείων και ότι ο τουρισμός και η τουριστική υποδομή είναι ανύπαρκτη και όχι να αντιγράφουν τα άρθρα τους και τα επιχειρήματά τους από το Ριζοσπάστη.

Το επόμενο ζήτημα που θίγεται είναι το ζήτημα του τιμήματος.

«...Η σύμβαση που υπόγραψε η κυβέρνηση με την ξένη πολυεθνική είναι κυριολεκτικά για αποικιοκρατική συμφωνία...» (Λαϊκός Δρόμος, 13-12-97).

«...Με μια σύμβαση που χαραχτηρίστηκε “ληστρική”, υπογράφτηκε το Δεκέμβριο του 95 από το υπουρ-

γείο Ανάπτυξης...» (Η ΕΠΟΧΗ, 30-11-97).

Η αγορά των μεταλλείων από την TVX Hellas έγινε μετά από τρεις διεθνείς διαγωνισμούς το κύρος των οποίων δεν αμφισβήτησε κανείς. Μάλιστα αυτό έγινε και σε μια εποχή που η τιμή του χρυσού έχει πέσει παγκόσμια. Άρα δεν μπορεί κανείς να μιλά για ζεπούλημα. Αν τα μεταλλεία δίνονταν με απευθείας ανάθεση στην TVX τότε πραγματικά κανείς νομιμοποιούνταν να πει οτιδήποτε αφού έπαιρνε υπόψη του τα σχετικά δεδομένα. Αν η αξία των μεταλλείων, που θα ζήσουν μόνο στο βαθμό που λειτουργήσει το εργοστάσιο χρυσού, ήταν μεγαλύτερη τότε στο πλειοδοτικό διαγωνισμό την θάση θα ήταν μεγαλύτερη. Ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα ληστρικής σύμβασης είναι οι απευθείας αναθέσεις του ΟΤΕ στον Κόκαλη, όταν είναι γνωστό ότι υπάρχουν καλύτερες διεθνείς προσφορές.

Ενα άλλο ζήτημα είναι αυτό της μεγάλης λαϊκής συμμετοχής.

«...μαζίκες και πρωτοφανείς κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν, αναχατητήστηκαν αρκετές φορές οι επιθέσεις της αστυνομίας...» (Προλεταριακή Σημεία, 13-12-97).

«...Οι κάτοικοι του Στρυμωνικού απάντησαν με “ολα τα μέσα που διέθεταν και που ο ίδιος ο αγώνας και η αποφασιστικότητά τους τα ανέδειξαν ως τέτοια, απέναντι στη βίᾳ, την κοροϊδία και την τρομοκρατία του κράτους και της TVX... Ένα άλλο σημείο της αντίστασης που νομίζουμε ότι αποτελεί και τον πυρήνα της ήταν η συλλογικότητα και η συμμετοχή, τόσο στη θέληση όσο και στην αποφασιστικότητα για αγώνα-κι έτσι πρέπει να παραμείνουν...» (ΑΛΦΑ, 13-12-97).

«...Η δημιουργία εργοστασίου παραγωγής χρυσού της καναδικής πολυεθνικής TVX, σκόνταψε στον κόσμο του Στρυμωνικού Κόλπου, που σύσσωμος εδώ και χρόνια αντιστέκεται με κάθε τρόπο...» (Αριστερά!, Δεκέμβριος 1997).

Όμως η πραγματικότητα είναι αρκετά διαφορετική. Από τις 12 αρχικές κοινότητες έχουν μείνει τώρα μόνο 5. Από τους 15000 περίπου κατοίκους των κοινοτήτων του κόλπου συμμετέχουν στις διάφορες κοινητοποιήσεις λιγότεροι από 2000. Στην ουσία της αυτή η όποια συμμετοχή βασίζεται στη φασιστική τρομοκρατία που ασκεί μια μικρή συμμορία με επικεφαλής το πρόεδρο της Ολυμπιάδας Μήτσιου, παλιό αρχιεπιστάτη του Μποδοσάκη και σκληρό φασίστα. Την πολιτική της δύναμη αυτή η συμμορία την αντλεί από το σοσιαλφασιτικό μπλοκ του οποίου τα αντιβιομηχανικά σχέδια υπηρετεί. Είναι χαραχτηριστική η περίπτωση του πρώην πρόεδρου του Σταυρού που μετακόμισε στη Χαλκιδική. Ας σημειωθεί ότι ο Τζωρτζ Σόρος είναι αυτός που στηρίζει την οικονομία των Σκοπίων και που σύμφωνα με πληροφορίες βρισκόταν πίσω από την τελευταία επίθεση των κεροδοκόπων κατά της δραματικής της ουρανίου καθώς “θάψει” το όλο θέμα. Είναι φαίνεται γλυκά τα δολλάρια του Τζωρτζ Σόρος» (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Το ίδιο φύλλο της “Χ.Α.” στη

κολούθησαν το κάψιμο του γεωτρύπανου της TVX, δεν έχουν ούτ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΖΗΤΑΕΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΗΣ

Λάβαμε την εξής εξαιρετική διακήρυξη από εκπροσώπους της τούρκικης μειονότητας σχετική με την επικείμενη αναθεώρηση του Συντάγματος. Τη δημοσιεύουμε με τη μόνη παρατήρηση προς το παρόν ότι από τις υπογραφές λείπει αυτή του βουλευτή του ΣΥΝ, Μουσταφά Μουσταφά:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ
**ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΩΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟ-
 ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
 ΤΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ Ν. ΡΟΔΟΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟ-
 ΓΟΥ
 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ**

Επισημάνσεις συνταγματικών δυσλειτουργιών που αφορούν τη Μειονότητα με σκοπό να διευθετηθούν, και η ανάγκη υιοθέτησης αρχών πολυπολιτισμικής κοινωνίας και προστασίας των μειονοτήτων

Επίκειται ευρεία αναθεώρηση του Καταστατικού Χάρτη της Χώρας. Οι σχετικές όμως συζητήσεις τείνουν να περιορισθούν μεταξύ των πολιτικών κομμάτων χωρίς να γίνεται ανάλογος δημόσιος διάλογος με τη συμμετοχή και άλλων φορέων τουλάχιστον μέχρι σήμερα και στο βαθμό της έκτασης και της σημασίας της επιχειρούμενης αναθεώρησης.

Ένα άλλο έλλειμα, που θα μπορούσε να επισημανθεί, αφορά ένα διαίτερο θέμα, την ανεπάρκεια ή την παντελή απουσία στις προτάσεις για συνταγματική αναθεώρηση, αναφοράς στην πολυπολιτισμική κοινωνία και την προστασία των μειονοτήτων. Δύο σύγχρονα δημοκρατικά ζητήματα όπου η χώρα μας κρίνεται ότι παρουσιάζει σημαντική απόκλιση από τον μέσο όρο της ευρωπαϊκής πραγματικότητας.

Αν το αποφασιστικότερο κριτήριο για να ερμηνεύουν οι προτεραιότητες μιας συνταγματικής αναθεώρησης είναι η βλάβη και ο ανθρώπινος πόνος που προκαλεί σε πολίτες μιας χώρας μια συνταγματική διάταξη (που υφίσταται ή δεν υφίσταται) και οι πρακτικές που τελευταία ευνοεί, τότε η Μειονότητα, η -εθνικο- θρησκευτική Μειονότητα της Δυτικής Θράκης, έχει περισσότερο "ανθρώπινο πόνο και βλάβη" και πραγματικά λόγους να καταθέσει τους δικούς της προβληματισμούς, αιτιάσεις και προτάσεις.

Η Μειονότητα, λοιπόν ως συγκεκριμένη ομάδα, πληθυσμό πολιτών, έχει πραγματικούς και σοβαρούς λόγους για να συμμετάσχει στο δημόσιο διάλογο για την επικείμενη συνταγματική αναθεώρηση για να επισημάνει εκείνες τις διατάξεις του ισχύοντος Συντάγματος, απ' όπου παρορέουν πρακτικές που της προκαλούν βλάβη και της επιφυλάσσουν άνιση (εώς απάνθρωπη) με ταχείριση και να ζητήσει την κατάργηση ή την τροποποίηση

1) Σε νομοθετήματα ή διοικη-

τικές πράξεις που ρυθμίζουν μειονοτικά θέματα γίνεται επίκληση του όρου της αμοιβαιότητας είτε ευθέως είτε σιωπήρως για να δικαιολογηθούν παρεκκλίσεις από την ισονομία σε βάρος της Μειονότητας - της αμοιβαιότητας που ουσιαστικά λαμβάνει χαρακτήρα αντιποίων όταν το Σύνταγμα ρητώς ορίζει ότι τέτοια μέτρα μόνο στους αλλοδαπούς - και όχι σε Έλληνες πολίτες μπορούν να εφαρμοσθούν (άρθρο 28 παρ. 1 εδ.2).

Επισι επιβάλλεται φορολόγηση της βακουψικής θρησκευτικής περιουσίας κατ' εξαίρεση των γενικώς ισχύοντων, έπισι αφαιρείται κάθε αρμοδιότητα της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης σε θέματα που αφορούν τους μειονοτικούς και μεταβιβάζονται όλες στη Γενική Γραμματεία της Περιφέρειας, δηλαδή στον εκπρόσωπο της κεντρικής διοίκησης κ.ά.

2) Η αμφισβήτηση του δικαιώματος του εθνοτικού αυτοπροσδιορισμού στη Μειονότητα που οδηγεί μέχρι την ποινική δίωξη όσων μειονοτικών κάνουν χρήση εθνοτικού επιθέτου -τουρκικού- παρά τις αντίθετες διεθνείς δεσμεύσεις που έχει αναλάβει η χώρα με την υπογραφή διεθνών συμβάσεων (του ΟΑΣΕ, του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα) και παρά την υιοθέτηση από το Σύνταγμα των γενικώς αναγνωρισμένων παραδεγμένων κανόνων του διεθνούς δικαίου (άρθρο 2 παρ. 2, άρθρο 28 παρ. 1, άρθρο 100 παρ. 1 εδ. 6).

Προσπαθήσαμε να συνοψίσουμε τα τέσσερα σημαντικά ζητήματα συνταγματικών δυσλειτουργιών που αφορούν την εθνικοθρησκευτική Μειονότητα της Δυτ. Θράκης (και όχι μόνον) ζητήματα ισονομίας και ισοπολιτείας, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών, δημοκρατικότητας και εκουγχρονισμού, από τα οποία πηγάζει και συντηρείται το μειονοτικό πρόβλημα. Η επικείμενη συνταγματική αναθεώρηση θα μπορούσε να αποτελέσει σταθμό για την οριστική επίλυση των πιο σημαντικών και ακανθωδών πτυχών του ή τη διαιώνισή του.

Η ευρωπαϊκή σύγκλιση δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στους οικονομικούς δείκτες, άλλα θα πρέπει να επεκταθεί, μεταξύ των άλλων, και στην υιοθέτηση αρχών πολυπολιτισμικής κοινωνίας και στην προστασία μειονοτήτων. Η συνταγματική αναθεώρηση πρέπει να περιλαμβάνει ρυθμίσεις όπως την κατάργηση της διάταξης του άρθρου 111 παρ. 6 καθώς και όλες που θα συμβάλλουν στη διευθέτηση των δυσλειτουργιών που αναφέρθηκαν, στον εκσυγχρονισμό από την Κυβέρνηση.

Υπάρχουν άλλα δύο θέματα, που επίσης θα μπορούσαν να θεωρηθούν κορυφαίες αντισυνταγματικές πρακτικές ή να αποτελέσουν αντικείμενο συνταγματικής ρύθμισης.

1) Σε νομοθετήματα ή διοικη-

της νομοθεσίας και στον σεβασμό της πολιτοποιητισμού των σύγχρονων κοινωνιών και των μειονοτήτων.

Κομοτηνή 14/12/97

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

1) Πρωθυπουργός Σημίτη, 2)

Υπουργός Εξωτερικών, 3) Υ-

πουργός Εσωτερικών, 4) Υ-

πουργός Δικαιοσύνης, 5) Γενι-

κό Γραμματέα Αν. Μακ. Θρά-

κης, 6) Νομάρχη Ροδόπης, 7)

Πρόεδρος της ΤΕΔΚ Ν. Ροδό-

πης, 8) Σε όλα τα πολιτικά κόμ-

ματα, 9) Τοπικό Τύπο, 10) Η-

μερήσιο Αθηναϊκό Τύπο, 11)

Κοινοβούλευτική Επιτροπή για

Αναθεώρηση Συντάγματος

ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

1) Μεχμέτ Αχμέτ, Πρόεδρος

Επιτροπής Υποδομών και Πε-

ριβάλλοντος Ν. Ροδόπης

2) Μπαγδατλή Μεχμέτ, Αντι-

δημάρχος Δήμου Κομοτηνής

3) Αδέμι Μπεκήρογλου, Πρό-

εδρος του Συλλόγου Επιστημό-

νων Μειονότητας Δ/κης Θρά-

κης

4) Νουρή Μεχμέτ, Πρόεδρος

Κοιν. Ασωμάτων

5) Μολλά Αχμέτ Ισμαήλ, Πρόεδρος Κοιν. Αρίσβης

6) Σαλή Ογλού Μεμέτ, Πρόεδρος Κοιν. Αράτου

7) Χουσεΐν Μεμέτ, Πρόεδρος Κοιν. Κάλχαντος

8) Απτουραχήμ Μεμέτ, Πρόεδρος Κοιν. Κέχρου

9) Μουσταφά Ογλού Μουσ-

ταφά, Πρόεδρος Κοιν. Πολύ-

ανθού

10) Χατζή Γιακούπ Μουστα-

φά, Πρόεδρος Κοιν. Οργάνης

11) Κιουτσούκ Μεμέτ, Πρόε-

δρος Κοιν. Αμάραντων

12) Μουρτεζά Μουσταφά,

Πρόεδρος Κοιν. Μοιράνων

13) Μεχμέτ Μουζαφέρ, Νο-

μαρχιακός Συμβ. Ν. Ροδόπης

14) Ταχσίν Εμινέ, Νομαρχια-

κός Σύμβ. Ν. Ροδόπης

15) Μουσά Νουρή Αλή, Νο-

μαρχιακός Σύμβ. Ν. Ροδόπης

16) Αχμέτ Χασάν, Δημοτικός

Σύμβουλος Δημ. Κομοτηνής

17) Χασάν Εκρέμ, Δημοτικός

Σύμβουλος Δημ. Κομοτηνής

18) Ραμαδάν Τζαχίτ, Δημοτι-

κός Σύμβουλος Δημ. Κομοτη-

νής

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΥΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Μετά τη σφραγή των 45 οπαδών των Ζαπατίστας στην επαρχία Τσιάπας από ένα απόσπασμα φονιάδων, οι Ζαπατίστας και οι φίλοι τους σε όλο τον κόσμο έχουν κηρύξει μια εκστρατεία καταγγελίας της κυβέρνησης του Μεξικού και συμπαράστασης στους ιδίους.

Στη χώρα μας στο κίνημα υποστήριξης των Ζαπατίστας κατά κανόνα ανήκουν όλοι όσοι συστηματικά έχουν αφρούθηκε τη συμπαράσταση στους Βόσνιους και τους Τσετσένους ή τη συμπαράσταση στους Μακεδόνες και τους Τούρκους της Ελλάδας για να έρθουμε πιο κοντά. Οι υποστηριχτές των Ζαπατίστας, όπως και οι ιδιοί οι Ζαπατίστας ανήκουν γενικά στο αντιδραστικό ρωσόφιλο αντιδυτικό στρατόπεδο. Χρησιμοποιούμε τον όρο "γενικά" ή "κατά κανόνα" γιατί η περίπτωση των Ζαπατίστας είναι ακόμα συγκεχυμένη στα μάτια της αριστεράς. Οι Ζαπατίστας είναι πολύ μακριά, η φρασεολογία τους πολύ ρομαντική επαναστατική και η οργάνωση της υποστήριξης τους μια πολύ καλοδουλεμένη παγκόσμια μηχανή ώστε πολλοί προοδευτικοί άνθρωποι και διεθνιστές να νομίζουν ότι πρόκειται για ένα πραγματικά επαναστατικό λαϊκό κίνημα και να το υποστηρίζουν.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα υπερδεξιό κίνημα. Η Νέα Ανατολή έχει γράψει λίγα άρθρα για αυτούς στην πρώτη φάση της ανάπτυξής τους στα 1994 - 1995. Σε αυτά με βάση τα στοιχεία που είχαμε συγκεντρώσει, είχαμε εντοπίσει στους Ζαπατίστας τον πραξικοπιματισμό, που χαρακτηρίζει όλα τα καστρικά και σοσιαλφασιστικά κινήματα της Λατινικής Αμερικής, είχαμε ανακαλύψει τον εισοδισμό μέσα από το κίνημα του καθολικισμού σαν καταλυτική μορφή της δράσης τους και αποκαλυπτική του ύποπτου χαρακτήρα τους, είχαμε επιμένει στο φορμαλισμό και τον φανφαρονισμό τους και κυρίως είχαμε αναγνωρίσει σε αυτούς το σήμα του αιώνιου κνίτη στην μονόπλευρα αντι- νεοφιλελεύθερη γραμμή τους.

Αυτές οι διαπιστώσεις επιβεβαιώνονται και σήμερα μέσα από τους απότομους της τελευταίας σφραγίς. Η σφραγή αυτή γίνεται βέβαια ενάντια στους Ζαπατίστας αλλά μάζι με αυτή έρχονται στο φως οι σφραγές και οι μαζικές εκκαθαρίσεις πληθυσμών που πραγματοποιούν και οι Ζαπατίστας στο έδαφος της επαρχίας Τσιάπας. Μέχρι στιγμής που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν διαθέτουμε στοιχεία για το ποιές είναι οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που οργάνωσαν τη σφραγή των 45 κατοίκων ινδιάνων Τζοτζίλς του χωριού Ακτεάλ της περιοχής των υψηπέδων της επαρχίας Τσιάπας, στην οποία δρουν οι Ζαπατίστας. Μέχρι τα '94 - '95 πάντως οι αιματηρές επιθέσεις ενάντια στους αγρότες ινδιάνους που υποστήριζαν τους Ζαπατίστας γινόντουσαν από μισθοφορικές συμμορίες των γαιοχτημάνων της περιοχής του Λακαντόν όπου και βρίσκονταν οι αρχικές βάσεις των Ζαπατίστας, που είναι ως τα σήμερα και οι ισχυρότερες.

Όμως την τελευταία χρονιά οι Ζαπατίστας προσπαθούν να αναπτύξουν τη δράση τους στις δύο άλλες περιοχές της επαρχίας Τσιάπας: την πε-

ριοχή των υψηπέδων και την περιοχή της βόρειας Ζώνης. Αυτές οι δύο περιοχές είναι πιο πλούσιες και πιο πολυπληθείς από την περιοχή της Λακαντόν και σ' αυτή υπάρχει μια πολύ πιο ανεπτυγμένη παραγωγική ζωή και η μεγάλη μάζα των αγροτών δεν είναι διατεθμένη να ακολουθήσει τους Ζαπατίστας. Έτσι αυτοί καταφέγγουν στην τρομοκρατία, την βίαιη απομάκρυνση των πληθυσμών και την ερήμωση των χωριών. Ήδη στα υψηπέδα και στη βόρεια ζώνη έχει αρχίσει να ξεσπάει ένας εμφύλιος τεραστίων διαστάσεων που μερικοί φοβούνται ότι θα εξελιχθεί σε βοσνιακού τύπου. Μέσα στα πλαίσια αυτού του εμφύλιου πιθανά και από την αντιζαπατίστικη πλευρά να έχουν βγει ακροδεξιές γραμμές που να δουλεύουν αντικειμενικά όπως και σε τούτη τη σφραγή, υπέρ του ζαπατίστικου πραξικοπιματισμού, δηλαδή προβοκατόρικα.

Στη χώρα μας βέβαια τέτοιες ειδήσεις δεν φτάνουν. Τα κανάλια και τα βασικά ΜΜΕ διοχετεύουν ευχαριστώς φιλτραρισμένη ζαπατίστικη, δηλαδή ρώσικη προπαγάνδα. Αξίζει λοιπόν, ώσπου να μάθουμε περισσότερα, να συγκρατήσουμε και να αξιολογήσουμε κάτια από το φώς και των νέων γεγονότων τα στοιχεία του εμφύλιου της Τσιάπα που μας δίνει η συνήθως καλά ενημερωμένη και αρκετά διεισδυτική *Monde*. Αυτή παρουσιάζει ένα σημαντικό ρεπορτάριο της 31.12 του 1997, στο οποίο διαλύονται μερικοί από τους συνηθισμένους μύθους της φιλοζαπατίστικης προπαγάνδας. Σύμφωνα λοιπόν με αυτό το δημοσίευμα στις δύο περιοχές της Τσιάπας (υψηπέδα, Βόρεια ζώνη) οι Ζαπατίστας παλένουν σε κάθε χωριό και για κάθε τετράγωνο δίχως την ουσιαστική έγκριση των πληθυσμών. Και στις δύο περιοχές ο στρατός δεν συμμετέχει στις εχθροπραξίες και καμπιά φορά επεμβαίνει ανάμεσα στις δύο συγκρουόμενες παρατάξεις. Στην περιοχή των υψηπέδων όπου οι συγκρούσεις είναι πιο έντονες και μέχρι τη σφραγή του Ακτεάλ "η πλειοψηφία των θυμάτων βρισκόταν περισσότερα στην πηγή του- στη σκοπιανή εφημερίδα *Fόκους*" (σ.σ. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Φανερώνονται ξεκάθαρα, λοιπόν, η απάτη και τα ψέματα των σοβινιστών. Αυτοί βρήκαν ένα ξεσκολισμένο φασίστα και τον έπεισαν να τραβήξει στην αλλαγή του ονόματος του και θα τον εγκαταλείψουν δεν θα τους είναι χρήσιμος πια. Όπως είναι καθαρό ότι οδηγείται στο δικαστήριο γιατί έδειρε Μακεδόνες (που ο Στόχος ονομάζει Βούλγαρους).

Ο λόγος που ο Στόχος γράφει όλα αυτά είναι γιατί δεν συμφωνεί αυτή τη στιγμή, όπως λέει, με την πράξη του Κωνσταντινίδη ν' αλλάξει το όνομά του. Γιατί; "Αν οι Σκοπιανοί δεχτούν την πρόταση του Μιχαήλσφκι να αλλάξει το όνομά του δημιουργεί ένα προηγούμενο για τους εδώ Βουλγαροσκοπιανούς, οι οποίοι ΗΔΗ έχουν κάνει παρόμοιες αιτήσεις- να επιστρέψουν στη χώρα για την οποία έχυσαν το αίμα τους.

Οι κατηχιστές (που είναι λαϊκοί οι οποίοι καταρτίζονται από την εκκλησία για να αντιμετωπίσουν την έλλειψη παπάδων) θέλουν να μας υποχρέωσουν να ανήκουμε στο *EZLN*. Αυτοί που δεν είναι σύμφωνοι δεν έχουν πλέον δικαίωμα στα μυστήρια της εκκλησίας". Αντιδρώντας πολλοί πιστοί εγκαταλείπουν τώρα την καθολική εκκλησία και ασπάζονται τον προτεσταντισμό ο οποίος έχει κάνει αστραπαία πρόδοτο στην επαρχία.

Όμως την τελευταία χρονιά οι Ζαπατίστας προσπαθούν να αναπτύξουν τη δράση τους στις δύο άλλες περιοχές της επαρχίας Τσιάπας: την πε-

ριοχή των υψηπέδων και την περιοχή της βόρειας Ζώνης. Αυτές οι δύο περιοχές είναι πιο πλούσιες και πιο πολυπληθείς από την περιοχή της Λακαντόν και σ' αυτή υπάρχει μια πολύ πιο ανεπτυγμένη παραγωγική ζωή και η μεγάλη μάζα των αγροτών δεν είναι διατεθμένη να ακολουθήσει τους Ζαπατίστας.

Σύμφωνα με έναν άλλο μάρτυρα αγρονόμο τοπογράφο "ο στρατός ενθαρρύνει τους ντόπιους να ιδρύσουν ομάδες αυτοάμυνας για να εξουδετερώσουν τους Ζαπατίστας, αλλά οι ιερωμένοι δείχνουν μεγάλη ανευθυνότητα όταν ενθαρρύνουν την επαναστατική βία σε έναν πληθυσμό που δεν έχει καμιά πολιτική μόρφωση".

Έχει συμβεί βέβαια πολλές φορές στην ιστορία ένα μέρος του κλήρου να υποστηρίζει επαναστάτες, αλλά είναι πράγμα απίθανο όλος ο κλήρος της Τσιάπα σύσσωμος από τον τελευταίο παπά τους που διεθετεί στην περιοχή Ρουΐς να μάθουμε περισσότερα, να αξιολογήσουμε κάτια από το φώς και των νέων γεγονότων τα στοιχεία του εμφύλιου της Τσιάπα που μας δίνει η συνήθως καλά ενημερωμένη και αρκετά διεισδυτική *Monde*. Αυτή παρουσιάζει ένα σημαντικό ρεπορτάριο της 31.12 του 1997, στο οποίο διαλύονται μερικοί από τους συνηθισμένους μύθους της φιλοζαπατίστικης προπαγάνδας. Σύμφωνα λοιπόν με αυτό το δημοσίευμα στις δύο περιοχές της Τσιάπας (υψηπέδα, Βόρεια ζώνη) οι Ζαπατίστας παλένουν σε κάθε χωριό και για κάθε τετράγωνο δίχως την ουσιαστική έγκριση των πληθυσμών. Και στις δύο περιοχές ο στρατός δεν συμμετέχει στις εχθροπραξίες και καμπιά φορά επεμβαίνει ανάμεσα στις δύο συγκρουόμενες παρατάξεις. Στην περιοχή των υψηπέδων όπου οι συγκρούσεις είναι πιο έντονες και μέχρι τη σφραγή του Ακτεάλ "η πλειοψηφία των θυμάτων βρισκόταν περισσότερα στην πηγή του- στη σκοπιανή εφημερίδα *Fόκους*" (σ.σ. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Φανερώνονται ξεκάθαρα, λοιπόν, η απάτη και τα ψέματα των σοβινιστών. Αυτοί βρήκαν ένα ξεσκολισμένο φασίστα και τον έπεισαν να τραβήξει στην αλλαγή του ονόματος του και θα τον εγκαταλείψουν δεν θα τους είναι χρήσιμος πια. Όπως είναι καθαρό ότι οδηγείται στο δικαστήριο γιατί έδειρε Μακεδόνες (που ο Στόχος ονομάζει Βούλγαρους).

Ο λόγος που ο Στόχος γράφει όλα αυτά είναι γιατί δεν συμφωνεί αυτή τη στιγμή, όπως λέει, με την πράξη του Κωνσταντινίδη ν' αλλάξει το όνομά του. Γιατί; "Αν οι Σκοπιανοί δεχτούν την πρόταση του Μιχαήλσφκι να αλλάξει το όνομά του δημιουργεί ένα προηγούμενο για τους εδώ Βουλγαροσκοπιανούς, οι οποίοι ΗΔΗ έχουν κάνει παρόμοιες αιτήσεις- να επιστρέψουν στη χώρα για την οποία έ

